

ATELIER DE SERIERE

Șc. Gimnazială
Caius Iacob, Arad
Anul 4, Nr. 5
martie 2018
ISSN 2457 - 2535
ISSN-L 2457 - 2535

CUPRINS	
Interviu cu d-na lector univ. dr. Manuela Margan	
Universitatea Aurel Vlaicu Arad	1
Interviu cu d-l prof. dr. Cristian Stali , Departamen- tul de Fizică și Astronomie, Universitatea Tufts, Boston, USA	3
Interviu cu d-l conf. univ. dr. Tiberiu Sandu Dughi	
Universitatea Aurel Vlaicu Arad	5
Proiect Datini și obiceiuri de Crăciun , încheiat cu Șc. Gimn. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia	7
Referate despre sărbătoarea Crăciunului	7
Piticul din zăpadă	7
Moș Crăciun	8
Ciudată și obișnuită întâmplare	8
Iarna cu Moș Crăciun	10
În așteptarea lui Moș Crăciun	10
Aventura cu Moș Crăciun	10
Iarna	11
Iarna	11
Obiceiuri de Crăciun în Uzdin	11
<i>Cu colacul</i>	11
<i>Seara de pînțarai</i>	11
Obiceiuri și tradiții de Crăciun din zona Șiculei și Valea Monesei	13
Obiceiuri de Crăciun din zona Aradului	15
Tradiții de Crăciun din județul Arad	16
Obiceiuri de Crăciun din zona Transilvanei	16
<i>Țurca</i>	17
Tradiții de Crăciun la alte popoare	17
<i>Crăciunul sârbesc</i>	17
<i>Tradiții de Crăciun în Franța</i>	18
<i>Tradiții și obiceiuri de Crăciun în America</i>	18
<i>Crăciunul în Marea Britanie</i>	19
<i>Obiceiuri de Crăciun în Austria</i>	20
<i>Crăciunul în Laponia</i>	21
Conferință-n Capitală	22
Referate despre poluare	23
Planeta pustie	23
La planète déserte	24
Gânduri spre veșnicie	25
Pensées pour l'éternité	26
Natura, bijuteria planetei	27
Nature, the jewel of the planet	27
Natura, colț de rai	28
Nature - a piece of Heaven	28
Natura, fotografie a personalității noastre	28
Nature, photograph of our personality	29
Natura	30
Mother Nature	30
Pădurea plânge	31
The forest is crying	31
Pledoarie pentru o viață cât mai sănătoasă	32
Pleading for a healthier life	32
TERRA — planeta speranței	33
TERRA - la planète de l'espoir	33
Un colț de natură rupt din basme	34
Un coin de nature semblable aux contes de fées	35
Magia și farmecul pădurii...	36
Căprioara și rudele ei	36
<i>Căprioara dansatoare</i>	36
<i>Cervus, o ființă mică</i>	36
<i>Bernard, regele codrului</i>	37
Toamna	37
1918 - 2018, Centenarul Marii Uniri	38
Din lumea animalelor - poezii	40
Botoc	40
Splendoarea iernii	40
Moțic pisoiașul	40
Un peștișor amărât	40
Pinguinul	41
Învăță de la toate... ..	42
Frumusețea matematicii!	43
File de jurnal	43
Cls. a III-a A SBS	43
Din lucrările noastre...	48
Cls. I B	48
Cls. a II-a A	49
Cls. a II-a C	50
Cls. a III-a A	50
Cls. a III-a B	51
Cls. a III-a	51
Cls. PB	51
Cls. PC	52
Cls. PD	52

ATELIER DE Scriere Șc. Gimnazială *Caius Iacob*, Arad

Colectivul de redacție:
Prof. **Beatrice Mandă** - redactor
Prof. **Mihaela Neagoe** - redactor

Editura
AzBest
publishing

Editură și tipografie
Tel.: 0787-822469
edituraazbest@gmail.com
fb: Azbest Publishing

Interviu cu d-na

lector univ. dr. Manuela Margan

Universitatea Aurel Vlaicu Arad

Tania Mican, Andreea Terpe: Vă mulțumim încă de la început pentru timpul acordat și v-am ruga să ne spuneți care a fost motivul pentru care ați vrut să urmați această carieră? Sunteți mulțumită de decizia dumneavoastră?

Manuela Margan: Aș vrea să încep prin a-ți mărturisi că e imposibil să te orientezi în carieră dacă ești dezorientat în viață. Cred cu tărie că fiecare dintre noi ar trebui să știe ce-l face fericit, ce vrea cu adevărat de la viață și ce are de oferit societății. Cu alte cuvinte, viziunea asupra vieții stabilește implicit scopul vieții tale, propria-ți dezvoltare pe plan profesional. Descoperă acel domeniu care îți place și asigură-te că ți se potrivește.

Copil fiind, întotdeauna am fost fascinată de profesia aceasta de dascăl, de a învăța și instrui, de a citi și studia, de a transmite toate cunoștințele tale mai departe societății.

Am fost atrasă de limba engleză încă din liceu, fiind absolventă a Colegiului Național „Elena Ghiba Birta”. Beneficiind de unii dintre cei mai renumiți profesori de limba engleză din Arad și având privilegiul ca pe parcursul celor patru ani de liceu să studiez această limbă cu vorbitori nativi de limbă engleză, am sfârșit prin a îndrăgi engleza și tot ceea ce implică ea.

T.M, A.T: Cum vă împărțiți timpul între facultate și viața personală?

M.M: Este foarte important în societatea zilelor noastre să știm cum să ne manageriem timpul. Dacă ducem o viață dezordonată, fără un program prestabilit, fără reguli și norme, această dezordine va cauza haos în viețile noastre, haos, care la rândul său, va aduce după sine eșec după eșec, atât în plan profesional cât și în plan familial. Din nefericire, ceea ce am observat la oamenii care mă înconjoară, e faptul că, nu știu pur și simplu cum să-și gestioneze propriul timp, nu știu să facă diferența dintre timpul petrecut la locul de muncă și cel petrecut cu familia. Eu una încerc – și-mi place să cred că și reușesc – să mă detașez total de carieră atunci când sunt cu familia mea, fiind concentrată pe calitatea timpului petrecut cu ei și nu pe cantitate. Mulți oameni nu fac distincția între calitate și cantitate și astfel, sunt predispuși să eșueze în relația lor cu partenerul de viață sau cu proprii copii.

T.M, A.T: Ce satisfacții și insatisfacții v-au adus meseria de profesor?

M.M: În cazul meu, nu pot vorbi de insatisfacții ci doar de satisfacții. De ce? Deoarece nu am avut niciun motiv de a lăsa pe alții să decidă în locul meu, eu singură fiind aceea care mi-am ales cariera. Sunt fericită și împlinită atunci când mă întâlnesc cu foștii mei studenți care sunt dascăli la rândul lor și care admit faptul că am avut și eu

o oarecare contribuție la alegerea profesiei lor. Unii își aduc aminte cu nostalgie de cursurile mele, alții spun că nu ar fi trecut cu bine interviul pentru locul de muncă sau nu ar fi făcut față cerințelor actuale dacă nu ar fi dat atenția cuvenită orelor de engleză.

T.M, A.T: Cum vedeți învățământul în viitor?

M.M: De ani buni se discută în țara noastră despre reformarea învățământului românesc, atât de vocal și partizan încât nu ne putem reprimă sentimentul că reforma a devenit un scop în sine. De multe ori, schimbările rămân fără nici un ecou, alteori produc confuzie și nemulțumiri. Se vorbește despre lipsa de motivație a profesorilor, despre subfinanțarea sistemului, despre absența părinților din educația copiilor lor. Suntem bombardați de o sumă de negativități menite parcă să ne deturneze atenția de la singurul lucru care contează: în centrul procesului de educație stă elevul, iar învățământul va trebui să plece de la acest adevăr, să se adapteze constant la transformările pe care elevii zilelor noastre le suportă și să încerce să-i îndrume spre o carieră unde afișează aptitudini și veleități, pentru ca potențialul lor să poată fi exploatat la maximum de către comunitatea în care trăiesc.

T.M, A.T: Povestiți-ne o întâmplare hazlie din viața dumneavoastră de profesor.

M.M: Îmi aduc și acum aminte cu amuzament ziua aceea când am avut examen cu o grupă de studenți din cadrul Facultății de Economie. Am intrat în sală și în timp ce dictam subiectele cursanților, intră un student și își cere scuze pentru întârziere. Îl poftesc să ia un loc în prima bancă și încep să dictez subiectele de la început. La sfârșit, studentul s-a ridicat, s-a uitat în jurul său și mi-a spus timorat că a greșit sala, el având examen la un alt etaj cu profesoara de germană. Vă dați seama că în acel moment toată lumea a izbucnit în râs; studentul în cauză literalmente a zbughit-o afară din clasă fără să mai aibă tăria să privească înapoi.

T.M, A.T: Care a fost cea mai plăcută experiență pe care ați trăit-o, ca profesor?

M.M: Au fost multe experiențe plăcute în cariera mea de dascăl, dar acum îmi vine în minte una destul de recentă, și anume atunci când am aflat că o fostă studentă de a mea a devenit profesoara de engleză a

fiului meu mai mare, o profesoară foarte apreciată, dar cam „dură”, așa cum obișnuia să o caracterizeze băiatul meu.

T.M, A.T: Ce părere aveți despre elevii dumneavoastră? Cum se descurcă la orele dumneavoastră?

M.M: Studenții zilelor noastre sunt total dezinvolti, inteligenți, curajoși, pragmatici și cu personalități puternice. Din punct de vedere al vocației, sunt foarte aplecați spre tehnologie și dețin aptitudini foarte bune de învățare a limbilor străine. Din păcate, o parte din ei afișează o permanentă nervozitate și agitație, sunt superficiali în gândire și încearcă să evite asumarea responsabilității.

Îmi îndrăgesc studenții și îmi place să cred că și lor le face plăcere să participe la cursurile mele, unde, câteodată, cum spun ei, se simt ca în familie, unde sunt încurajați să-și enunțe propriile viziuni și abordări, fără a fi judecați de nimeni. Îmi place să-i provoc să gândească în profunzime, să-i încurajez să-și descopere unele laturi neexplorate de ei, astfel încât să ajungă la un moment dat să se cunoască nu doar pe ei înșiși mai bine dar și lumea din care fac parte.

T.M, A.T: Mai aveți timp și pentru hobby-urile dv? Care sunt acestea?

M.M: Da, bineînțeles. Lucrurile care-mi conferă plăcere sunt cititul și călătoriile. Ambele îmi oferă posibilitatea de a ieși din zona mea de confort și de a evada în niște lumi reale sau imaginare, de a experimenta lucruri fantastice și inedite.

T.M, A.T: Pe plan profesional, ce proiecte de viitor aveți? Dar în plan familial?

M.M: Pe plan profesional, următorul meu proiect va veni, bineînțeles, în folosul studenților, și anume, voi scrie o carte în limba engleză în care cursanții vor găsi o abordare contrastivă a verbului în limbile română și engleză, în care voi încerca să sintetizez asocierile și disocierile care există între cele două limbi la nivel morfologic și sintactic, cu referire la timpuri, moduri, diateză și aspect.

Pe plan familial, mi-am propus să-mi petrec mai mult timp cu soțul și copiii mei, să încercăm să facem activități împreună și ori de câte ori avem ocazia să ne petrecem timpul în natură, departe de telefoane, tablete, console și rețele de socializare, lucruri care în realitate, te îndepărtează și te înstrăinează de cei apropiați. Am câteodată convingerea că lumea virtuală începe să ia locul lumii reale, iar noi, oamenii, acționăm în consecință.

Câteva gânduri pentru cititorii revistei Atelier de scriere...

Am un singur gând să le transmit: bucurați-vă de timpul petrecut în școală, de colegii voștri, de cunoștințele pe care le veți acumula în toți acești ani. Și nu uitați: „cărțile sunt prietenii cei mai liniștiți și constanți, consilierii cei mai accesibili și înțelepți și profesorii cu cea mai multă răbdare.” (Charles W. Eliot)

Au consemnat: **Tania Mican și Andreea Terpe,**
cls. a VIII-a B

Interviu cu d-l prof. dr. Cristian Staii,

Departamentul de Fizică și Astronomie, Universitatea Tufts, Boston, USA

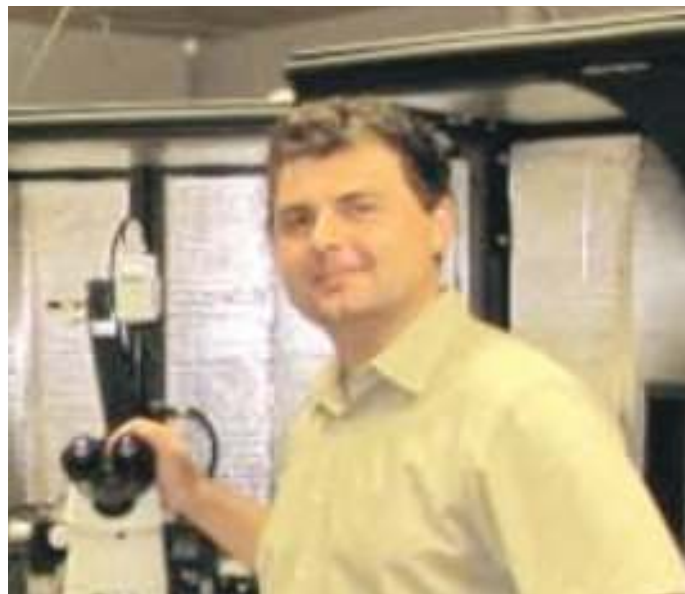
Alexia Neagoe, Daria Bătăneanț: Vă mulțumim încă de la început pentru timpul acordat și v-am ruga să ne spuneți câteva lucruri despre dumneavoastră.

Cristian Staii: M-am născut în Lipova, anul 1974 și am copilărit în Sâmbăteni (jud. Arad), unde am urmat școala primară și gimnazială. Apoi am urmat Liceul Ioan Slavici (astăzi Moise Nicoară), apoi facultatea de fizică din Timișoara. După facultate, am făcut un stagiu de un an în Franța (Universitatea Joseph Fourier în Grenoble), apoi un master în fizica particulelor elementare la Universitatea din București. După master, am lucrat timp de un an la Institutul de fizică nucleară Horia Hulubei din București. Am venit în SUA pentru doctorat, la University of Pennsylvania (Philadelphia). După doctorat am fost cercetător postdoctoral la Princeton și University of Wisconsin, Madison. Din 2009 sunt la Tufts, unde am început ca Assistant Professor, iar din 2015 am fost promovat cu tenure ca Associate Professor. Ca cercetător am lucrat în multe domenii din fizică incluzând: fizica atomică și nucleară, fizica energiilor înalte și particulelor elementare, biofizica, cosmologie și fizica matematică.

A.N, D.B: CE/CINE v-a influențat să alegeți cariera aceasta?

C.S: Nu îmi amintesc să fie o singură persoană sau un singur fapt care să mă determine să studiez fizica. Însă, pot să spun că am început să fiu atras spre această carieră după o întâmplare petrecută la începutul clasei a VIII-a.

Profesorul de fizică pe care îl aveam atunci (Dumitru Farcaș) a insistat să mă trimită la Olimpiada de Fizică-faza județeană. Inițial m-am opus pe motiv că nu eram suficient de pregătit (ceea ce pot să susțin și acum). El a insistat să merg și un fapt (aparent mărunț), care s-a întâmplat la concursul respectiv, mi-a schimbat, în oarecare măsură, perspectiva asupra a ceea ce aveam să studiez mai departe. Deci, ce s-a întâmplat? Știu că am avut o problemă care, în linii mari îmi amintesc, ne cerea să ne imaginăm o serie de experimente prin care să măsurăm sarcina electronului. Mai mult, problema cerea să justificăm teoretic de ce sarcina măsurată e cea mai mică sarcină electrică întâlnită în natură (sarcina electrică elementară). Evident, nu am rezolvat problema (era peste nivelul clasei a VIII-a, pentru curioși pot spune că sarcina electronului se poate determina exact print-o combinație de experimente pentru care R.A. Millikan și J.J. Thompson au luat fiecare premii Nobel, care se studiază la nivel introductiv - sau se studia pe vremuri în clasa a XII-a). Ceea ce m-a impresionat profund a fost partea a doua a întrebării, care cerea să demonstrăm că aceasta e sarcina electrică elementară întâlnită în natură. Știu că m-am întors acasă hotărât să rezolv problema asta. Nu atât pentru că problema părea grea, deci un adevărat „challenge” (deși și asta făcea parte din frumusețea ei), ci mai ales pentru un fapt mult mai

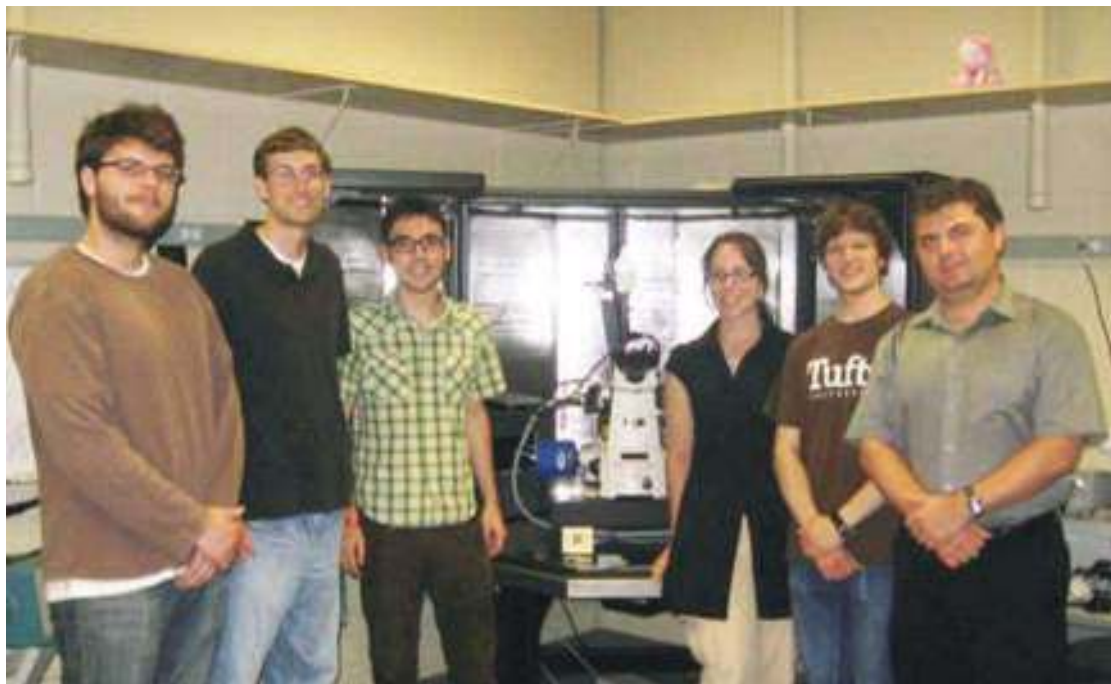
profund: atunci mi-am dat seama, deși nu conștient, ce înseamnă esența fizicii: o căutarea a principiilor fundamentale ale naturii. În esență, a căuta răspunsul la întrebarea de ce lumea (universul) e așa cum apare și nu altfel? Putem ști cum e de fapt și cum aflăm/justificăm ceea ce găsim? Metodele folosite: combinația între experiment și căutarea teoretică bazată pe principii matematice solide au început să mă fascineze tot de atunci. Mult mai târziu am aflat că, de fapt, la modul riguros, nu se cunoaște de fapt răspunsul la această întrebare. Sigur sunt posibile justificări de ce o astfel de sarcină și nu alta. De exemplu, dacă sarcina electronului ar fi puțin mai mare sau mai mică sau egală cu cea a protonului, atomii nu ar fi stabili, în concluzie nu ar exista oameni făcuți din atomi care să pună astfel de întrebări. Dar, întrebarea rămâne: există un principiu „mai fundamental” din care să decurgă atât valoarea sarcinii cât și faptul că electronul are sarcina electrică cea mică? (Acum, cititorii, cunoscători pot spune că, de ex. cuarcii au sarcini electrice fracționare, însă răspunsul la aceasta obiecție e că aceștia (cuarcii) nu pot fi detectați în stare liberă, sunt într-un fel mai mult concepte matematice decât obiecte fizice). Mai pot spune că sunt, de fapt, multe întrebări fascinante de tipul acesta: care este originea masei (întrebare care l-a fascinat și pe Einstein și de unde a pornit teoria relativității); de ce constantele naturii au valoarea pe care o au, e conceptul de „timp” fundamental sau o noțiune derivată; ce se întâmplă cu materia, spațiul și timpul când se apropie de aceste dimensiuni etc. etc. Poate cineva care citește aceste rânduri va reuși să răspundă în viitor la unele din aceste întrebări...

A.N, D.B: Cum a fost debutul dumneavoastră în învățământ?

C.S: Eu am început cu cercetarea, la început la București, la Institutul de fizică nucleară, apoi în Franța,

apoi în USA. În domeniul nostru mai întâi se face doctorat, apoi câțiva ani de studii postdoctorale și, abia după aceea încerci să găsești un post la o universitate. La început (cel puțin în USA) ca Assistant Professor, apoi ca Associate și, în sfârșit ca Professor. De predat se începe, de obicei, la nivelul de Assistant Professor, deși eu am predat un semestru ca și cercetător postdoctoral la Princeton. A fost o experiență interesantă (am predat mecanica cuantică, ceea ce și făceam la cercetare). Dar, atunci am realizat prima dată că, ceea ce doream eu să învețe studenții și ceea ce

matematician, pianist sau fotbalist). Talentul e numai o parte a ecuației, în plus se cere și multă muncă. Nu cunosc pe nimeni care să fi fost „perfect” la prima clasă la care a predat. Învățăm de la o clasă la alta și de la un an la altul. Din păcate, am observat că de la o vârstă mai înaintată, la multă lume, intervine și un fel de oboseală (sau plafonare?); eu sper să nu ajung niciodată acolo. Știu „profi” care sunt trecuți de 70 de ani, iar la clasă rămân la fel de entuziasmați și de energici ca și la începutul carierei. Nu știu care e secretul lor, dar sper să îl aflu la timp...

credeau ei că trebuie să știe, nu era același lucru. Deși nu a fost un fiasco total, am continuat cu aceleași „greșeli” și când am început la Tufts. Mi-a trebuit o perioadă cam lungă să înțeleg că studenții din clase diferite au cerințe și așteptări diferite. Acum, după câțiva ani, într-un fel predau pentru cei care vor să studieze medicina (în USA e obligatoriu pentru studenții care dau la medicina să învețe fizica, chimia și biologia la facultate), altfel predau pentru ingineri și altfel pentru fizicieni. Bineînțeles, cel mai mult îmi place să predau pentru cei care vor să urmeze o carieră în fizică, însă am învățat să îmi schimb stilul (materia e oricum diferită) când predau pentru ceilalți.

A.N, D.B: Ce îi trebuie unei persoane pentru a avea succes în această carieră?

C.S: În primul rând să îi placă disciplina pe care o predă și să le arate asta studenților (elevilor). Poate nu tuturor le place fizica, să zicem, dar, dacă ai un profesor entuziast, înveți ceva în mod sigur (de exemplu, pentru vorbitorii de limba engleză urmărești video-uri cu Brian Greene pe youtube). În al doilea rând, după părerea mea, unde un profesor bun dă dovadă de flexibilitate, știe să se adapteze la nivelul și cerințele clasei sau chiar la cerințele individuale ale studenților. Studenții (elevii) sunt diferiți, învață și înțeleg în mod diferit, au ritmuri diferite etc. Un profesor bun știe să îi motiveze și să li se adreseze diferențiat. Cred că acest aspect ține și de talent (există talent în a practica meseria de profesor, după cum există talent pentru a deveni doctor,

și să am orar flexibil. Nu știu altă profesie unde ai toate acestea. Cineva ar putea întreba: dar salariul? Pot spune că e decent în SUA (e sub acela al unui medic sau inginer bun), însă flexibilitatea programului și stilul de viață compensează, după părerea mea. În mod sigur nu mi-ar fi plăcut să am un „job nine to five” cum se zice aici...

A.N, D.B: Care sunt principalele lucruri pe care încercați să le transmiteți studenților?

C.S: Pasiunea pentru fizică, dacă vor să urmeze cariera asta. Dacă nu, atunci cel puțin aprecierea pentru ce înseamnă studiul naturii și cât de departe au ajuns oamenii să înțeleagă din lumea care îi înconjoară. Nu mă refer la faptul că progresul tehnic ne-a făcut să avem computere, telefoane celulare sau să comunicăm prin internet oriunde pe glob, ci la cât de mult au învățat oamenii despre natură, lumea înconjurătoare și despre ei înșiși, de fapt doar în ultimele secole dacă stăm să ne gândim. De exemplu, acum trei-patru sute de ani se credea că Pământul e centrul universului, iar acum știm că sunt miliarde de galaxii, fiecare cu miliarde de stele... Toți atomii din care suntem făcuți (OK în afară de hidrogen și heliu pentru cognescenți) au fost de fapt produși în stele. Mie, imaginile luate de telescopul Hubble (încurajez pe toată lumea să le caute pe internet) îmi dau fiori pe șira spinării. Ei..., ar putea spune cineva, ce ne face pe noi oamenii, e ceva și în afară de atomi? Dar asta e altă discuție, pentru alta dată ☺.

A.N, D.B: De cât timp predați la Tufts University?

C.S: Din septembrie 2009, deci în toamnă o să fac 9 ani...

A.N, D.B: Sunteți multumit de decizia dumneavoastră în legătură cu profesia?

C.S: Da, absolut. Nu mă văd făcând altceva. În primul rând, îmi place fizica și cercetarea. În al doilea rând îmi place să predau. În al treilea rând îmi place să am vacanță 4 luni pe an ☺

A.N, D.B: Cum ați defini Excelența în educație?

C.S: Nu știu exact, dar aș zice că trebuie să ai pasiune pentru ceea ce faci, e o cerință necesară.

A.N, D.B: Plecat din România, care este într-un continuu proces de reformă în ceea ce privește educația, cum ați reușit, nu numai să vă adaptați, ci să și obțineți performanțe în învățământul din USA?

C.S: Am venit ca student la doctorat în 2000, deci e ceva vreme de atunci... La studii nu mi-a fost greu să mă adaptez pentru că faceam cam același lucru ca în România: cercetare și cursuri. Trebuie să spun că masterul de la București și DEA în Franța mi-au folosit, eram oarecum mai avansat decât majoritatea colegilor americani (însă sub cei din China sau chiar unele țări europene, ca și cunoștințe). Ca adaptare la societatea americană, a fost puțin mai greu, deși nu pot să zic că am amintiri neplăcute. Am venit cu soția și am avut colegi cam din toate colțurile lumii (inclusiv români) și asta a ajutat.

A.N, D.B: Mai aveți timp și pentru hobby-urile dv? Care sunt acestea?

C.S: Da, îmi fac timp! În primul rând petrec mult timp cu cei doi copii (băiatul are 8 ani și fetița are 11ani). Antrenez echipa de fotbal (european bineînțeles!) la care joacă băiatul și ne uităm împreună la Champions League (da se dă și aici ☺). Cu fetița fac concursuri de rezolvat probleme la matematică, a început deja să termine problemele mai repede ca mine... Și apoi cu toții, soția și copiii, încercăm să plecăm cât mai des în excursii. Zona Bostonului e foarte frumoasă, avem și oceanul și munții lângă noi... Iarna facem ski la munte, vara, înot și

ski acvatic la ocean. Încerc să mai citesc și altceva în afară de fizică, când mai găsesc timp...

A.N, D.B: Cum vă împărțiți timpul între carieră și viața personală?

C.S: Încerc să las timp și pentru una și pentru alta, asta cam ia 100% din timp ☺.

A.N, D.B: Câteva gânduri pentru cititorii revistei Atelier de scriere...

C.S: Mi-ar face plăcere să primesc câteva copii din numerele trecute ale revistei (dacă cumva sunt pe internet). Nu știu ce pasiuni aveți voi, cititorii revistei, însă aș zice că, oricare sunt acestea, încercați să le realizați! Cel mai greu câteodată e să începi ceva sau să te convingi că un lucru merită să fie făcut. Dar, am remarcat că, de multe ori, odată ce ai pornit pe un drum ești, cum să zic, ajutat de ceva/cineva din exterior, nu mă refer neaparat la părinți sau persoane cunoscute, deși și la asta, dar mai mult la faptul că îți vine cumva ideea potrivită în timp ce te speli pe dinți (de exemplu), te întâlnești exact cu persoana care trebuie, aparent din întâmplare, ajungi exact la cursul sau la concursul care trebuie... Poate fi noroc, poate fi altceva, poate că e în noi, dar se întâmplă! Ceea ce e important e să ai încredere în tine și să nu renunți.

Multumesc pentru invitație și pentru timpul pe care l-ați petrecut citind aceste rânduri.

Au consemnat: **Neagoe Alexia - cls. a VII-a C**
Bătăneanț Daria - cls. a VII-a A

Interviu cu d-l conf. univ. dr. Tiberiu Sandu Dughî Universitatea Aurel Vlaicu Arad

Georgiana Mateș, Ariana Gabor: Vă mulțumim încă de la început pentru timpul acordat și vă rugăm să vă prezentați pentru cititorii revistei noastre. Cine este Tiberiu Dughî?

Tiberiu Dughî: Primul răspuns care îmi vine în minte este acela că sunt tatăl unui copil minunat. Apoi sunt soț, fiu și, cred eu, un prieten pentru unii dintre cei pe care îi cunosc. În unele timpuri am fost învățător, acum sunt și psiholog, și cadru didactic. Mă străduiesc să fiu un om obișnuit, cu bucurii și cu necazuri, care are încredere în sine și în drumul personal.

G.M, A.G: Aveți o definiție personală a psihologiei?

T.D: Îmi place cum ați formulat această întrebare. Da, am. Este știința care te formează pentru a fi alături de oameni într-un mod profesionist, marcat de respectul față de diversitatea, complexitatea și unicitatea ființei umane.

G.M, A.G: Românii priveau în trecut cu suspiciune persoanele care apelau la un psiholog. S-a schimbat acum această atitudine?

T.D: Nu știu dacă românii și-au schimbat atitudinea. Nu îmi plac generalizările... Am învățat să iau în considerare ceea ce văd, ceea ce mi se spune, ceea ce citesc și ceea ce intuiesc. Nu am vorbit cu toți românii să știu ce părere au și nici nu am citit studii recente în acest sens. Cred că e foarte important că profesia de psiholog a luat amploare, și nu cred că este întâmplător acest lucru. În ceea ce mă privește am întâlnit oameni foarte deschiși și cooperanți care au apelat la serviciile mele. Din discuțiile cu profesioniști din domeniul educației am observat că unii au înțeles nevoia serviciilor psihologice care nu mai sunt asociate cu boala psihică. Un om care merge la psiholog nu este un om bolnav. Sunt dificultăți care nu pot fi depășite de unul singur. Psihologul îți oferă un ghidaj profesionist pentru a le înțelege, a le accepta și a le rezolva.

G.M, A.G: Care considerați că sunt cele mai mari probleme cu care se confruntă oamenii din țara noastră?

T.D: Singurătatea, egoismul, lipsa de iubire, preocuparea excesivă pentru aspectele materiale ale vieții.

G.M, A.G: Cu siguranță ați reușit să rezolvați foarte multe cazuri ale persoanelor care v-au cerut ajutorul. Există unul care v-a impresionat în mod special?

T.D: Să știți ca nu eu am rezolvat problemele oamenilor cu care am lucrat. Ei le-au rezolvat, asistați de mine. Și prefer să nu spun „ajutor” ci asistență. Vă și spun de ce. Eu lucrez bazându-mă pe încrederea în omul din fața mea. Oamenii care vin la mine nu sunt complet neajutorați. Eu am încredere că ei vor găsi resursele interioare să rezolve problemele. Împreună reînviem aceste resurse și le reconsiderăm. Toți oamenii sunt impresionanți. Mă impresionează foarte mult modul în care un om se luminează la față când se descoperă pe sine, când regăsește în sine lucruri uitate sau chiar neștiute. Este ca și cum vezi înflorind o floare. E cel mai frumos cadou pe care îl primesc lucrând cu oamenii - emoția celui din fața mea - bucuria, înțelegerea, iertarea, împăcarea.

G.M, A.G: Trăim într-o lume guvernată de stres, lipsuri, criză de timp etc. Un sfat pentru ca oamenii să-și mențină calmul și să găsească o cale de relaxare?

T.D: Devin poate obositor cu clarificarea unor cuvinte. Dar lucrez cu cuvântul, asta este... Nu dau sfaturi. Nu este profesionist. Pot oferi sugestii sau alternative. Omul este liber să aleagă. O sugestie – să privească viața ca pe un drum. Acest drum nu este nici frumos, nici urât. Este un drum cu obstacole pe alocuri, lin pe unele porțiuni. Să ne bucurăm că îl putem parcurge. Că avem uneori însoțitori de încredere, că întâlnim locuri minunate. Și să nu ne dorim mereu alt drum, ci să îl facem pe acesta cât mai plăcut și cât mai constructiv.

G.M, A.G: Sunteți profesor, o meserie de admirat, povestiți-ne o întâmplare hazlie din timpul orelor de psihologie.

T.D: ncerc să fiu foarte apropiat de studenți. Inclusiv în timpul cursului nu stau la catedră. Uneori nici măcar în fața clasei. La un curs, stând eu așezat pe o banca - nu e frumos, voi să nu faceți așa ;) – intră un student după începerea cursului. Trece pe lângă mine, mă bate pe umăr și zice: „Auzi, măi, cum e profu' ăsta? E ca lumea? E nasol?” Ceilalți încercau să îi facă semne să se oprească, dar el era prea preocupat să afle cum e profesorul. I-am răspuns: „Încerc să fiu ca lumea, depinde cum vezi tu lumea... Dar o să ai ocazia să vezi cum sunt venind la cursuri ☺ ” Am râs cu toții. Mai ales de fața pe care a făcut-o el.

G.M, A.G: Dacă ați fi iar la început de drum, ce meserie ați alege pe viitor? Ați fost influențat de cineva să alegeți drumul psihologiei?

T.D: Cred că aș alege aceeași meserie. Sau cel puțin o meserie care presupune să lucrezi cu oamenii. Nu m-a influențat nimeni anume. Am făcut liceul pedagogic și am vrut să continui studiile în domeniul formării, a asistenței psihologice și a celei pedagogice.

G.M, A.G: Ce vă doriți din punct de vedere profesional? Dar personal?

T.D: Să citesc. Să îmi fac mai mult timp pentru citit. Să dezvolt cabinetul personal pe care îl am. Personal... să apreciez ceea ce am, să mă bucur de oamenii dragi din jurul meu, să călătoresc.

G.M, A.G: Am aflat că aveți o familie frumoasă și o fiică mai mică decât noi, în clasa a IV-a, în școala noastră. Reușiți să petreceți timpul cu ea? Dacă da, cum?

T.D: Da, așa este. Eu zic că da, petrec timp cu ea. Citim împreună, jucăm diverse jocuri – acum e perioada pentru Ligretto, Dixit; ne uităm la filme împreună, plimbare cu câinele nostru, toate concediile le facem toți trei. La fel și sfârșitul de săptămână. Avem momente speciale – când spunem toți trei rugăciunea de seară, când ne îmbrățișăm pur și simplu. Și ne spunem cu drag „Te iubesc!”, de fiecare dată când simțim acest lucru. Și se întâmplă des.

G.M, A.G: Ce sfaturi le oferiți celor care își doresc să urmeze o carieră în acest domeniu?

T.D: Sugestii: să fie atenți la ei și la ceilalți, să fie capabili să aibă emoții intense, să gândească clar și să se comporte cu respect față de sine și față de ceilalți. Și să spună mulțumesc.

Vă mulțumesc și eu pentru interesul acordat profesiei de psiholog și pentru încrederea acordată. Vă doresc tuturor mult spor în lucrurile frumoase pe care le faceți.

G.M, A.G: Mulțumim încă o dată pentru timpul acordat și vă dorim multă sănătate și putere de muncă ca să puteți realiza tot ceea ce v-ați propus!

Au consemnat: Georgiana Mateș și Ariana Gabor
cls. a VIII-a B

Proiect **Datini și obiceiuri de Crăciun**, încheiat cu Șc. Gimn. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Întâlnire la Arad, în 15.12.2017
cu d-l director Octavian Crețu și cu d-l prof. Răminaț Todor
de la Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia,

Referate despre sărbătoarea Crăciunului

Prof. coordonator Elena Cojocar

Piticul din zăpadă

Angela Giurca, cls. a VII-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Era o zi obișnuită de toamnă. Eu și cățelul meu stăteam la fereastră și priveam cum se sfârșește toamna. Deodată a început să plouă, iar odată cu ploaia au început să cadă și fulgi de zăpadă. M-am întors să văd cât era ora, dar când mă întorsesem înapoi, priveliștea a fost fermecătoare. Era totul alb, parcă toamna s-a sfârșit de mult și că a început să ningă înaintea cu 3 zile. Cerul era alb și fermecător. Copacii care până înaintea cu 3 minute aveau frunze, acum aveau doar puțină zăpadă pe crengi. Când îmi revenisem, am văzut ceva în zăpadă că se mișcă. Credeam că o să latre câinele, dar când m-am uitat acolo unde stătea el, el nu era acolo. M-am gândit că poate se ascunde prin cameră, dar când mă întorseam la fereastră, câinele era afară pe lângă zăpada care se mișca. Voiam să mă duc să îl iau, însă nu înțelegeam cum ieșise afară, căci nimeni nu era în casă, decât eu.

Deodată din zăpadă ieșise un omuleț foarte ciudat. Era îmbrăcat într-un sacou verde, pantaloni roșii și avea o barbă galben-portocalie. Câinele se apropia de omuleț, iar când văzusem, fugisem imediat afară. Afară era totul alb, copacii, casele dispăruseră, iar când m-am întors să închid ușa casei mele, casa a dispărut. Eram doar eu și piticul din zăpadă. Nu voiam să mă duc până la pitic, însă trebuia să aflu ce se întâmplă. Când văzuse că mă apropii, piticul se sculă de pe zăpadă și curățându-se îmi spunea:

— Să nu-ți fie frică, vino...
— Unde sunt? Ce ai făcut cu casele? Unde îmi este câinele? îl întrebam.

— Lasă-mă să mă prezint, eu sunt piticul din zăpadă, spusese parcă nu îl întrebam nimic, dar poți să îmi spui Giril, sunt un omuleț de-al lui Moș Crăciun. Cu casele nu am făcut nimic, ele sunt la locul lor, însă pe câinele tău l-am luat și fără grijă, ți-l voi întoarce, doar trebuie să vii cu mine.

— Unde? spuneam și nu mai știam nimic.

— Vei vedea... Și, da, să nu îți fie frică.

Mă simțeam parcă încremenisem, însă într-un fel am reușit să mă mișc până la Giril. Mă prinse de mână și după o secundă mă găseam într-o colibă. Ieșisem afară împreună. Afară era totul alb. Aș fi putut zice că tot acolo mă aflam însă în depărtare se vedea o casă, mai micuță. Piticul se uita o secundă la mine și o secundă la casă, iar apoi îmi zise:

— Bun venit la Polul Nord, aceea este casa lui Moș Crăciun.

Eram într-un fel fericită, iar în altul curioasă să știu de ce sunt aici. Mă mirasem căci după povești și după legendă, Polul Nord este un loc friguros și înghețat. Însă nu era așa, chiar dimpotrivă, aici era cald și se vedea puțin soarele pe cer, dar zăpada nu se topise, ea stătea așa precum au și aflat-o elfii înaintea cu mii de ani. Ninge din ce în ce mai tare, însă zăpada nu creștea. Deci, piticul m-a luat de mână și mă duse către casa Moșului. În drum spre casă am văzut multe lucruri fantastice, precum renii Moșului, sania lui și multe altele. Când am intrat în casă, am rămas uimită. În ea se găseau mii de jucării, mulți elfi, iar într-un colț stătea un om gras, cu barbă și îmbrăcăminte roșie. Când îl văzusem, am fugit

către el. Dar el nu era cine credeam că e, adică nu era Moș Crăciun. Uimită mă întorsesem către pitic, iar el îmi spusese:

— Cred că te-ai înșelat, el nu e Moșul, el e fratele lui geamăn, Moș Ajun.

— Nu știam că are frate, îi spusese uimită.

— Păi are... Sigur te întrebi ce cauți pe aici, îmi spuse trecând pe un coridor care ducea drept sub casă, și de ce chiar pe tine te-am adus. E vorba despre Moșul. Cum știi, el este bătrân și totul ce îl ajută să fie în continuu viu, este un ingredient special. Dar, anul acesta ne-a dispărut și ne-ar face plăcere să ne ajute.

— Desigur, dar nu știu cu ce vă pot ajuta eu?

— Câinele tău, are acest ingredient. Blana lui este fermacitoare. Cu ajutorul blănii poți face orice, doar trebuie să știi cuvintele acelea. Și pentru că tu ești stăpânul lui, chiar tu trebuie să o spui.

Atunci ajunsesem la o ușă. Piticul deschise și înăuntru se vedea doar Moșul care parcă doarme, dar știam că nu doarme și pe jucăriile din colț stătea câinele meu. Mă dusem și îl luasem și apoi m-am îndreptat spre Moș Crăciun.

— Tot ce trebuie să spui este „Crăciun fericit mie, ție și tuturor!”, iar apoi te vei trezi acasă.

Nu chiar auzisem ultimele cuvinte, căci totul ce m-a interesat în momentul acela este să-i fie bine Moșului. Mi-am luat câinele în mână și spusese cuvintele magice.

Era ora 10 când mă trezisem, iar câinele stătea la fereastră și mă aștepta. Am ieșit din pat și mă dusesem la el. Priveliștea de afară nu s-a schimbat, era totul alb și fermecător. Tocmai când îmi spusese că era doar un vis ciudat, băgasem de seama că am o scrisoare în buzunar. O scosesem și o citisem:

„Chiar dacă ți se pare că era doar un vis, să știi că nu era, mult ne-ai ajutat. Moșului îi este din nou bine și din cauza ta de Crăciun nimeni nu va fi trist.

Cu drag, Giril”

Eram fericită, uimită și tristă căci s-a sfârșit. Câinele mă lingea, sărea pe mine și chiar în momentul acela mi-am dat seama că el nu are nume și de aceea i-am dat nume Giril, să-mi amintească de întâmplarea aceasta.

Crăciunul aceasta mi-a fost chiar superb și în fiecare zi când privesc pe fereastră, parcă văd cum zăpada se mișcă.

Moș Crăciun

Ariana Mălaimare, cls. a VI-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

In curând vor sosi sărbătorile de iarnă cu farmecul lor. Oamenii pregătesc mâncăruri alese, iar copiii își doresc doar zăpadă și sosirea lui Moș Crăciun cât mai grabnică.

Eu doresc o noapte de vis: cu fulgi de zăpadă care să danseze în văzduh și sclipiri de stele înghețate. Aș vrea ca luna să vegheze pe cer ca să lucească și podoabele de argint ale copacilor să lumineze calea lui Moș Crăciun.

De câțiva ani îl tot aștept dar mă păcălește. Întotdeauna vine când eu adorm. Anul acesta nu mă mai duc în colindat pentru a nu îngheța de frig și a nu adormi repede în camera caldă. Vreau neapărat să-l cunosc și să-i mângâi barba albă și lungă. Îi voi pregăti și ceai cald, să se încălzească. Știu că e bătrân și trebuie și el să se odihnească. Mai ales că e și cam plinuț, dar e de o bunătate mare fiindcă aduce cadouri din țara lui, țara jucăriilor. Frigul nu-i stă în cale. Învelit în păături groase, cu haine roșii și largi străbate cu sania, trasă de reni prin nămeții de zăpadă. Are obraji roșii ca niște bujori și zâmbet pe buze. Nu știu cum reușește să nu se murdărească când intră în case prin coșurile acestora. Pare că e mare șmecher!

Sper să nu mă păcălească și anul acesta oricum, știu că-mi va lăsa ceva sub pom și-mi va face dimineața de Crăciun fericită.

Ciudată și obișnuită Întâmplare

Carmen Iacșa, cls. a VII-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Era Crăciunul. M-am trezit la ora 10 dimineața. Afară ninge și peste tot era plin de zăpadă. Se simțea atmosfera de Crăciun. Se simțea mirosul de cârnați, de colaci...

Pisica stătea mulțumită lângă bradul împodobit. Lângă brad stăteau multe cadouri frumos împachetate. Repede s-a făcut seară. Era ora 18:00 când stăteam cu părinții la masă și vorbeam. Eu le-am zis că vreau să ajung la Polul Nord, unde locuiește Moș Crăciun. Părinții mi-au zis că este imposibil să ajung acolo. După puțin timp am văzut cum de pe cer cădea încet o stea și mi-am îndeplinit o dorință, că vreau să ajung acolo unde locuiește Moș Crăciun. Deodată părinții au dispărut și nu am știut ce s-a întâmplat. A apărut Moș Crăciun și mi-a zis:

— Nu este imposibil să ajungi acolo unde eu locuiesc.

— Glumești? Întrebasem mirată.

— Nu glumesc, dacă vrei pot să te duc acolo, dar să promiți că va rămâne secret.

— Va rămâne secretul nostru.

— Atunci să plecăm.

Afară ne-au așteptat renii, care ne-au dus până la Polul Nord. Era foarte frumos. De sus se vedeau casele împodobite. Când am ajuns acolo am văzut mulți pitici care făceau cadouri copiilor. Peste tot era plin de cadouri și de scrisori.

— Poți, te rog, să ne ajuti la împachetatul cadourilor? m-a întrebat Moșul.

— Da, desigur.

Total era ca în desene animate, dar a ajuns momentul de plecare. Ultima propoziție pe care mi-a zis-o Moșul a fost:

— Crezi în toate dorințele?

Și am apărut din nou la masă cu părinții.

Iarna cu Moș Crăciun

Lavinia Spăriosu, cls. a VI-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Din nou s-a lăsat iarna peste satul meu. Iarași sunt pomii golași și pufuiți cu flori albe de zăpadă și totul vine din înălțimea cerului. Se apropie și Ajunul Crăciunului, când toți din familie ne strângem pe lângă brad, îl împodobim și pe furiș, noaptea punem cadouri pentru cei dragi.

Știu că Moș Crăciun este bătrân, bătrân, că este născut undeva departe, unde este frig. Știu că este vesel, prietenos și că râde atunci când împarte cadouri. Nu știu cum nu rătăcește prin lume, cum ajunge la fiecare copil, la fiecare casă.

Este frumos să-l aștepti pe Moș Crăciun sănătos, și împlinit. De aceea trebuie și noi să fim generoși cu alții și să așteptăm sărbătorile în pace.

Da, s-a lăsat iarna peste sat, dar Moș Crăciun cu hainele lui roșii și sacul în spinare îmbogățește imaginația și dă farmec naturii reci.

În așteptarea Lui Moș Crăciun

Xenia Bacoș, cls. a VI-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

A sosit pe aripile reci ale vântului. Au înghețat câmpiile, râurile și lacurile. Afară ninge. Totul este alb. Din cer cad fulgi albi formând un covor argintiu. Zăpada strălucește ca diamantul. E luna decembrie, luna sărbătorilor și cadourilor.

Cu nerăbdare îl aștept pe Moș Crăciun să sosească în casa mea și să-mi aducă multe cadouri, bucurie și fericire. Promit că o să fiu cuminte. Îl aștept cu multă bucurie, cu brațele deschise și cu o poezie pregătită. Moș Crăciun este un moș bun, foarte bătrân și obosit care cu traista în spate pornește la drum pe copii să-i veselească și să-i mulțumească. Are o barbă albă, mare, ochelari, haine roșii, groase și pufoase pentru drumul pe care îl are de parcurs până în Serbia. Îmi vine să cânt cunoscutul colind:

„Din bătrâni se povestește
că-n toți anii negreșit
Moș Crăciun pribeag sosește
niciodată n-a lipsit.
Moș Crăciun...”

El e vesel și râde cu hohot, e foarte prietenos. Se plimbă cu o sanie fermecată prin văzduhul rece. Odată cu sosirea lui Moș Crăciun, sărbătorim nașterea Domnului Isus Hristos. Aștept cu nerăbdare această

sărbătoare, aceste clipe, care iată deja bat la ușă. Peste tot satul se aud cântecele colindelor care ne fac să fim mai veseli, mai bucuroși, mai fericiți. Doresc ca odată cu sosirea lui Moș Crăciun să ningă liniștit, iar eu să împodobesc bradul cu globuri, clopoței și o stelută argintie. Sub bradul fermecat aș dori să fie multe cadouri aduse de Moș Crăciun.

Fiecare colțisor îmi șoptește: „A sosit Moș Crăciun.”

Aventura cu Moș Crăciun

Geanina Maria Spăriosu, cls. a VIII-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

A venit iarna. Am ieșit afară să fac om de zăpadă cu prietenii mei. Ochii omului de zăpadă i-am făcut din bucățele de cărbuni.

Deodată a început un vânt tare și am intrat toți înăuntru în casă. Așteptând să treacă vântul, am început să ne jucăm multe jocuri. Deodată a sunat telefonul, iar la telefon a fost Moș Crăciun.

El ne-a spus să ne teleportăm urgent la Polul Nord ca să-i scăpăm pe pitici din războiul cu bulgări care a fost împotriva pinguinilor.

Auzind aceasta, eu cu prietenii mei ne-am teleportat la Polul Nord, iar la intrare ne-a așteptat Moș Crăciun care a fost tare îngrijorat. Ne-a spus unde se desfășoară războiul și imediat am plecat.

Când am ajuns, am început să le prăgătim mulți bulgări de zăpadă. Acest război a durat trei zile și trei nopți. Războiul s-a terminat când a apărut prima stea pe cer, la a treia seară. Fiindcă i-am învins pe pinguini, am plecat la Moș Crăciun.

Războiul a început pentru că piticii au vrut să împrumute gheață pentru a construi un castel. Fiindcă pinguinii nu au fost de acord, a început acest război. În drum spre Moș Crăciun, a bătut un vânt tare care a adus tot mai multă zăpadă. Când am ajuns la Moș Crăciun, i-am spus că am învins... Dânsul a fost tare bucuros pentru că poate să înceapă să construiască un nou castel din gheață.

Moș Crăciun ne-a mulțumit și ne-a teleportat acasă.

Mâine dimineată când ne-am trezit, fiecare dintre noi a văzut un cadou sub bradul împodobit din cameră. Când am deschis cadoul, am văzut o stea atât de strălucitoare de care mi-au lăcrimat ochii.

Am fost bucuroasă fiindcă toți prietenii mei și cu mine am primit cadouri frumoase pe care le-am dorit. Am fost tare bucuroși, am telefonat la Moș Crăciun și i-am mulțumit pentru cadourile acestea care erau frumoase. El ne-a spus că fiindcă am fost cuminiți și ascultători, am primit aceste cadouri.

După amiază, când am ieșit afară, eu și prietenii mei am povestit celorlalți copii aventura noastră cu Moș Crăciun și, prin această poveste, am întors credința în Moș Crăciun la copii.

Iarna

Vanesa Crețu, cls. a VII-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Iarna a venit,
Satul l-a albit
Mai întâi cu bruma ce cădea,
Iar apoi cu fulgi de nea.
Iarna geroasă ne-a venit
Cu frigul ei cel mare
Nasul roșu la copii
Dar, sub brad cu multe jucării.

Iarna

Angela Giurca, cls. a VII-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Toamna arginite și geroasă
De mult a plecat din sat
Și a venit iarna frumoasă,
Precum am și visat.

Toți cu nerăbdare,
Așteptăm cea mai mare sărbătoare,
Cea în care s-a născut Hristos,
Și cei trei păstori s-au întors.

Brazii pitiți prin văi,
Se văd din depărtări
Și casele împodobite
Sunt toate strălucite.

Azi pe lângă foc,
E gălăgie și joc,
Că e ziua de Ajun
Și vine Moș Crăciun.

după masa luată în familie, copiii împreună cu părinții merg cu colacul la rude. Fiecare se îmbracă cât mai frumos și își iau traista „de fală” în care se pune colacul, cârnați, fructe, nuci, bomboane sau alte dulciuri. Când ajung la rude, se spune „Hristos s-a născut”, iar răspunsul este „Adevărat s-a născut”. Atunci, de la rude copiii primesc bani, cadou, cârnați și colac și sunt cei mai fericiți din lume.

În a doua zi de Crăciun, la Uzdin se practică să se meargă cu colacul la nănași. Finii se duc la nănași, iarăși cu traista, adică cu „straița”, cum îi spune la Uzdin. Se pun dulciuri, colac, cârnați, fructe și șuncă. Aci sunt așteptați finii cu masa întinsă, sărbătoresc și se veselesc.

Se sărbătorește și a treia zi, vizitând celelalte rude, vecini, prieteni.

Crăciunul este cea mai frumoasă sărbătoare creștină, care ne umple sufletul de bucurie. Cel mai mult se bucură copiii care așteaptă sosirea lui Moș Crăciun lângă brad, bucurându-se de cadouri.

Seara de pințărăi

Loreana Bălan, cls. a IV-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Strigătul în pințărăi este caracteristic folclorului copiilor uzdeneni, adică se practică pe data de 23 decembrie. Copiii merg în grupuri, singuri, sau la o oarecare distanță merge în urma lor vreo persoană mai mare ca să îi apere de vreun câine, sau să îi ajute să se descurce.

Se strigă la fereastră în pințărăi, iar gazdele după urările de bine, îi răsplătesc pe copii cu cârnați, nuci, prăjituri, mere, iar altădată și cu slănină și cartaboși.

Pințărăii se strigă de mult și se transmit din generație în generație. Se strigă astfel:

(fragment)

„Bună sara lu Ajun,
Că-i măi bună a lui Crăciun
Câți miei, câți porcei
Curg copiii după ei.
Oile lănoase, vacile lăptoase
Porcii grași și unsuroși
Să-i mănecă gazda sănătoși...”

De obicei, copiii merg la casele luminate, unde se lasă un bec aprins, cândva o lumânare, semn că oamenii primesc copii cu colinda.

Obiceiuri de Crăciun în Uzdin

Coordonator inv. Floretina Puia
Cu colacul

Melisa Iconar, cls. a IV-a
Șc. Gen. Sfântul Gheorghe, Uzdin, Serbia

Crăciunul sau nașterea Fiului Sfânt – Iisus Hristos, se sărbătorește pe data de 25 – 27 decembrie. În aceste zile nu se lucrează nimic în afară de pregătirea cât mai bogată a mesei.

În prima zi de Crăciun, după slujba de la biserică,

Obiceiuri și tradiții de Crăciun din zona Șiculei și Valea Monesei

George-Ioan Mișcoi, cls. a VII-a C

Așezată în zona de interferență a Câmpiei Aradului cu Țara Zaradului, pe malul drept al Crișului Alb, satul Șicula, veche vatră românească, al cărui început se pierde în negura vremii, este o dovada vie a felului în care locuitorii satelor au știut și știu încă să păstreze cu sfințenie graiul și obiceiurile străbune.

Locuitorii de astăzi din Șicula se mândresc cu trecutul lor, considerându-se urmașii vitejilor din ținutul Ineului, care a suportat pe rând stăpânirea otomană și habsburgică, forjându-și în focul istoriei profilul moral, ce se va ridica pe câțiva piloni de rezistență: cinstea, dreptatea, credința, curajul în fața vicisitudinilor cu care s-au confruntat.

Hărnicia locuitorilor acestui sat era evidentă și prin dorința de a avea fiecare o locuință proprie, bine întreținută și înzestrată cu tot ce avea șiculanu valoros și bine păstrat de-a lungul vremii.

Sărbătorile de iarnă (24 decembrie-7 ianuarie) de la Crăciun până la Sfântul Ioan sunt cele mai îndrăgite de comunitatea satului și se bucură de tot atâtea obiceiuri deosebit de variate și de pitorești.

„CORINDATU LA OBLOC”

În seara de Ajun o fac mai întâi, imediat după „scăpătat” soarelui, pe înserat cei mai mici colindători între 7-10 ani, neînsoțiți de „duba”. Ei trec de obicei pe la gospodăriile vecinilor, aflate în proximitatea casei, și la fereastră cu glasuri plăpânde, emoționați intonează cunoscutele colinde legate de geneza lumii „Când pământu’ s-o făcutu” sau de Nașterea Domnului „O ce veste minunată”, „Trei păstori”, „Sus la poarta raiului”. Ei sunt răsplătiți cu fructe (nuci, mere), cu un colac mai mic special copt pentru ei și mai rar cu bani. În Șicula, copiii colindă și un colind cu totul deosebit, care are ca temă vânătoarea. Acest colind se intitulează „Am plecat la vânătoare”.

„MĂRSU CU DUBA”

Se face tot în seara și noaptea de Ajun, dar mai ales în ziua de Crăciun.

Sunt cete de adolescenți (8-10 inși), care-și încep pregătirile încă din Postul Crăciunului, împreună cu un bătrân din sat care îi învață cât mai multe „corinzi”. Pregătirea constă nu numai în învățarea colindelor, ci și în confecționarea „instrumentului” ce-i va însoți în peregrinările lor prin sat, „duba”.

Ea se făcea tot de un sătean cunoscut pentru priceperea lui în acest sens, din piele de vițel întinsă perfect pe o „vescă” - partea lemnoasă a unei site de mărime medie. Pentru a-i mări performanțele sonore și a amplifica vibrațiile, pe fața opusă aceleia pe care bate „dubașul”, se fixează un fir de ață ce avea „piscoi”. O

dată confecționată, toba era împodobită cu iederă verde, apoi cu diferite panglici de hârtie multicolore. Feciorii care colindau casele fetelor mai duceau cu ei și un „highhighș”, pentru a încinge un joc. Cei care nu primesc colindătorii, ținând ușa încuiată, sunt ironizați prin strigături, cum ar fi: „Cine nu ne lasă-n casă/N-ar avea ce pune pe masă/Numai oală cu pisat/Și aceea din căpătat”.

„CĂLUȘARI”

Tot în Postul Crăciunului se pregătește și formația de „călușeri”, alcătuită din 9-15 feciori, care nu au făcut armata, având în frunte un vătaf, un fecior mai în vârstă și mai experimentat, cunoscător în detaliu al obiceiului, care devine conducător de joc. Călușarii, un obicei străvechi, moștenit de la romani. Se organizează

repetițiile de 1-2 ori pe săptămână. Repetițiile se făceau pe rând, la fiecare fecior al echipei sau într-o casă închiriată în acest scop. Tot pentru aceasta ei își angajau muzicanți pe care îi plăteau din bani proprii sau cu bunuri materiale, și care erau obligați să ia parte la toate repetițiile, organizate seara, după terminarea lucrului în gospodărie.

Jocul este compus din mai multe părți numite „strofe”, fiecare cu mișcări specifice pe melodii diferite, purtând denumiri specifice: „calușeriu”, „dichita”, „preumblata”, „bătuta”, „forficata”, „crucea”, „alunelul”, „ardiliana de la călușeri”.

Între timp își pregătesc steagul tricolor, pe care fetele îl împodobesc tot cu iederă verde, cu zurgălăi cu un clopoțel și „cotuț”, cusut și dăruit de o fată dragă vătăvului.

Călușarii sunt îmbrăcați în portul local cu izmene largi, frumos cusute, având în față o „cârpă aleasă” cu cusături variate și viu colorate, cămașa tradițională, o haină „doc” de culoare neagră, de obicei de satin, peste care, de la umăr la brâu se încrucișează panglici tricolore. În picioare poartă opinci din piele cu „obdiele” albe, peste care sunt legate trei perechi de zurgălăi, ce însoțesc și

ritmează dansul. Pe cap poartă căciulă neagră de miel, împodobită cu o „pană” (un semicerc din carton, împodobit tot cu panglici colorate, oglinjoare, paiete).

În zorii zilei de Crăciun își încep peregrinarea prin sat. Primul popas se face în casa primarului (birăului) și a preotului, unde se joacă toate „strofele”.

Preotul binecuvintează deprinderea flăcăilor ca semn de cinstire a mării sărbători a Nașterii Domnului. Ei merg pe drum jucând și strigând strigături vesele. Cei ce vor să-i primească îi așteaptă la poartă și îi cheamă. Alături de ceata de călușeri este întotdeauna un muzicant și unul care duce colacii și vinul primit, poreclit „iapa”.

Cei care îi primesc îi mai cinstesc, în funcție de obligație, și cu bani. Cel care dă suma cea mai mare este „birău”. În trecut, fetele le mai dăruiau și „turtele” care erau înșirate pe o ață, pe care le legau la gât. Unde sunt fete mari, le și joacă un joc sau două.

Toate la un loc, aceste obiceiuri și tradiții, pentru șiculanii sunt motive de a fi mândri că locuiesc pe această veche vatră stămoșească. Pe drep cuvânt etnomuzicologul arădean Ioan T. Florea nota: „Ca în Mănerău lui Ion Vidu (...), în Seliștea lui Sabin Drăgoi, în Șicula lui Emil Monția (1881/1882-1965) (...) strălucește încă aurora străvechilor stiluri ale artei populare, cele de aici fiind caracteristice întregii Câmpii a Crișului Alb și Negru cu mesajul străbun al unui valoros patrimoniu folcloric”.

„MERSUL CU LUMEA”

În zona Moneasa, localitatea Rănușa, unde locuiesc bunicii mei, de Crăciun ceata de colindători pornește la colindat în seara de Ajun. E un obicei străvechi nemăintâlnit în alte zone. Acesta se numește „Mersul cu Lumea”. Sceneta interpretată de copii se referă la momentul ispitirii lui Adam în rai de către diavolul în chip de șarpe și izgonirea protopărinților Adam și Eva din Raiul lui Dumnezeu. Personajele sunt: Adam, Eva, diavolul, Arhanghelul Mihail și Dumnezeu.

Alt obicei legat de colindatul în seara de Ajun, care s-a păstrat pe Valea Monesei și Valea Deznei este Irozii care amintește de momentul Nașterii pruncului Iisus la Betleem. Personajele sunt: cei trei crai – Baltazar, Gașpar, Melchior, Îngerul, Irod împărat, ostașul, preotul.

„STEAUA”

În localitatea Donceni, lângă Sebiș se merge cu „Steaua”, tot o variantă a Irozilor, care amintește de

Desen de Andrei Briciu, cls. a V-a A

Desen de Cristina Marchiș, cls. a V-a A

drumul celor trei magi călăuziți de o stea pentru a se închina Pruncului Iisus. Steaua este un obicei care are loc în ajunul Crăciunului. Cei care merg cu Steaua sunt mai ales copii între 7 și 14 ani. Obiceiul are o semnificație religioasă fiind legată de steaua care s-a arătat celor trei magi de la răsărit. Copiii merg la colindat cu o stea mare, din lemn, gătită cu hârtie colorată și crenguțe de brad colorată unde se lipește o icoană cu Fecioara Maria și Domnul Iisus Hristos. Craii au în mână o sabie de lemn, pe cap poartă „comănac”, adică un fel de joben făcut din carton și ornamentat cu hârtii colorate. Comănacul este foarte ascuțit în vârf.

Copiii se întâlnesc la biserica ortodoxă, unde, fiecare se îmbracă în costumul personajului pe care îl reprezintă și își prezintă fragmentul din scenetă: Irod (regele iudeilor): „Craior din Răsărit/ Eu zic bine-ați venit!/ Dar pe la noi ce poftiți/ Și-ncotro călătoriți?/ Să ne spuneți ce căutați/ Și de cine întrebați?/ Prin Ierusalim umblând/ Iscodind și cercetând/ Văd că sunteți crai vestiți,/ Pe nume cum vă numiți?”.

Gașpar (crai sau mag de la Răsărit): „Suntem trei

magi călători/Crai ca frații iubitori/Eu țin frâiele craiei/În părțile Arăpiei/Craiul Gașpar mă numesc/ Și crăiește îi vorbesc!”

Melhidor (crai sau mag): „Eu sunt craiul Melhidor,/ Împărat și domnitor,/În Babilon stăpânitor,/ Unde soarele răsare/ Din nisipuri și din mare.”

Baltazar (crai sau mag): „Eu sunt craiul Baltazar/Vraci bătrân și cărturar,/Calea stelelor citesc/ Și în Persia stăpânesc!”.

Sunt redactate aici numai părți din rolurile personajelor menționate. Pe vestitorii Nașterii lui Iisus Hristos îi însoțește și Moș Crăciun. Grupul de stelari cântă în cor: „Steaua sus răsare/Ca o taină mare,/Steaua strălucește/ Și lumii vestește/ Că astăzi Maria/ Naște pe Mesia/ În cetatea vestită/ Vifleem numită/ Magii cum zăriră,/ Îndată porniră/ Mergând după rază/ Pe Hristos să-L vază.”

Obiceiuri de Crăciun din zona Aradului

Alexia Neagoe, cls. a VII-a C

În satele de pe Valea Mureșului, apropierea Crăciunului nu e vestită doar de mirosul de șoric pârlolit sau de cozonaci scoși din cuptoare. Vânzoleala dinaintea sărbătorii Nașterii Domnului are loc pe un fond sonor specific acestei perioade a anului. Dubașii fac ultimele repetiții, pentru că trecerea lor pe ulițe în Ajun și de Crăciun este o sărbătoare pentru localnici. Gospodinele fac pregătiri pentru a-i primi în case cum se cuvine, unele văruiesc, iar pe multe garduri se pot vedea covoare multicolore care așteaptă să fie reasezate pe podele proaspăt lăcuite.

În Ajunul Crăciunului, gospodinele pregătesc covrigi, colaci (care, în tradiția populară, trebuie să amintească de înfășurarea unei mâini cu degetele întinse aparținând Crăciunesei, care a ajutat-o pe Maica Domnului la nașterea pruncului și căreia i-au fost tăiate mâinile). Colacii sunt pregătiți pentru colindătorii care vor veni să ureze pe la casele gospodarilor. Covrigii sunt dați colindătorilor copii, colăceii sunt pentru colindătorii mai numeroși, iar colacii vor fi ai flăcăilor și ai colindătorilor

neamuri. De asemenea, se pregătesc turtele, care se mai numesc și „scutecel Domnului”, amintind de cele care au fost folosite la nașterea Mântuitorului. Acestea

sunt presărate din timp cu apă caldă, cu zahăr pisat, amestecat cu nucă sau cu sămânță de cânepă. În seara de Ajun, stăpâna casei merge în „casa mare”, așează pe masa de sub icoană o sticlă de vin roșu, la dreapta sticlei farfuria cu turte, o altă farfurie cu bob, perje (prune) fierte, iar în cele patru colțuri ale mesei câte un colac. Între cei din partea dreaptă se pune câte un fuor de cânepă despre care, spun unii, că ar fi barba lui Moș Crăciun. Sfințirea mesei de Ajun și vestirea Nașterii Domnului este o datină veche îndeplinită de preoți și însoțitorii acestuia.

În popor se spune că Ajunul Crăciunului presupune un post aspru. E indicat chiar să se ajuneze până se ivește prima stea de seară, care amintește de steaua observată de magii de la Răsărit. Până atunci nu trebuie să se mănânce nimic și astfel omul va fi sănătos, va avea mult noroc și va fi mai demn pentru Sfânta Împărtășanie.

Tradiții de Crăciun din județul Arad

Bogdan Țica, cls. a VII-a C

Bătrânii spun că femeile pun un ban de metal și o nucă în apa de spălat, spre a fi în anul ce vine mai frumoase și bogate. La rândul lor, gospodarii, în ajunul Crăciunului, pun mâna pe toate uneltele din curte, ca să le poată folosi cu spor în anul următor. Cu o zi înainte de Crăciun se pune o potcoavă într-o căldare cu apă. Stăpânul casei bea primul, apoi o dă vitelor ca să fie tari ca fierul.

În ajun se pregătesc 12 feluri de mâncare în amintirea „Cinei cea de Taină” – Iisus și 12 Apostoli. Când primul om intrat în casă de Crăciun este bărbat, înseamnă bunăstare în anul viitor. Din ajunul Crăciunului până la Bobotează, casa trebuie să fie veșnic curată și îngrijită ca să vină pețitori la viitoarea fată de măritat. De asemenea, fetele mari nu trebuie să dea gunoiul afară din casă.

Păstorii pun sub pragul casei un drob de sare învelit, lăsându-l până la „alesul oilor”, în luna aprilie, când drobul este scos, măcinat și amestecat cu tărâțe și dat ca hrană, să sporească turma. Tot în ajun de Crăciun se curăță hornul, iar funinginea e pusă la rădăcina pomilor pentru rod bogat. În noaptea de Moș-Ajun se face priveghi, iar pe masă este așezat un colac cu un cuțit înfipt în el. Masa pusă în ajun rămâne întinsă toată noaptea, timp în care focul trebuie să ardă în sobă. La Crăciun pâinea se așază pe masă, să vină belșugul, și tot în același scop, sub fața de masă, se pune pleava de grâu.

Desen de Iulia Moisi, cls. a VI-a A

Obiceiuri de Crăciun din zona Transilvaneii

Patric Pop, cls. a VII-a C

Vine Crăciunul, iar pregătirile sunt în toi. În fiecare casă din Transilvania cozonacii se coc încă de la primele ore ale dimineții, lichiul cald este pregătit și el în cuptor, iar gospodinele tocmai ce scot varza din cămara cu murături pentru a o transforma în sarmale delicioase. Bradul de Crăciun așteaptă și el să fie împodobit pentru

ca sub crengile lui, Moșul să aducă cele mai frumoase cadouri.

Lăsând la o parte introducerile, haideți să parcurgem prin câteva tradiții și obiceiuri care se mai respectă în mare parte și azi:

Tradiția tăvii cu jar moștenită de la sași

Pe vremuri, atunci când populația sașilor din Transilvania era încă mare, pe 12 decembrie se practica o tradiție care cerea ca tatăl să umble cu o tavă pe cap în care erau puse câteva crenguțe. El trebuia să se plimbe prin toată gospodăria pentru a proteja casa de toate cele rele.

Colindatul în Transilvania

Cea mai cunoscută tradiție este fără doar și poate cea a colindatului. Mai ales în satele din Transilvania această tradiție este mai puternic resimțită decât oriunde. Seara flăcăii satului se strâng în cete mari, uneori chiar de peste 20 de persoane și merg din casă în casă pentru a colinda. Cetele trebuie însă să fie formate dintr-un număr par de persoane, altfel se spune că nu vor avea noroc cu colindul. Drept mulțumire gazdele îi răsplătesc cu fructe, nuci, prăjitură și un pahar de vin fierț pentru a-i încălzi.

Desen de Cătălin Zimbrău, cls. a VI-a B

Steaua și Viflaimul

Tradiția mersului cu steaua este și ea una importantă în Transilvania. În urma grupului de colindători vine un alt grup, care are asupra sa o stea confecționată din lemn și carton, împodobită cu betea și în mijloc cu o poză, înfățișând Nașterea Domnului. Menirea lor este de a vesti Nașterea Mântuitorului. Colindul nu este complet fără ceata tinerilor care vestesc nașterea lui Iisus prin obiceiul Viflaimului. Ei au asupra lor o biserică în

miniatură, din lemn și un placaj pe care este reconstituit staulul în care s-a născut Iisus. Pe aceștia gazdele sunt obligate să le răsplătească doar în bani pentru ca ale lor case să fie ferite de ghinion.

Tradițiile din Transilvania se respectă încă, mai ales în zonele rurale. Așa că, dacă doriți să simțiți cu adevărat atmosfera Crăciunului, nu ezitați o scurtă vacanță pe aceste meleaguri.

Turca

Claudia Popa, cls. a VII-a C

Este un obicei străvechi din comuna Covăsânț din județul Arad, practicat de Crăciun. Este deosebită și considerată ca fiind „acea închipuire care parcă ar fi capră, parcă n-ar fi”. În realitate este vorba de o mască - costum ce se leagă de străvechiul simbolism al caprei, al țapului, considerate în antichita-

tea greacă, în sărbătorile lui Dionisos, ca expresii mitice ale prosperității. Capra apare în folclorul românesc ca un simbol, având calități pe care omul le-ar dori pentru sine: rezistența la boli, la condiții de viață, prolificitate mare etc. Capra nu are nevoie de multă vegetație pentru a supraviețui și se mai numește în mod ironic „vaca săracului”.

Alături de calitățile simbolice, capra este însă o prezență extrem de zglobie, de vioaie, de neastâmpărată. Jocul Țurcii de colind exprimă

acest neasâmpăr al animalului printr-o exuberantă topăială pe care o execută cât timp feciorii cântă colinde. Ea face tot felul de ghidușii, necăjește fetele și femeile din casă, trăgându-le cu botul de haine, iar la sfârșit primește în dar bani. Prezența Turcii alături de colindători este considerată benefică, ea aducând nu numai fertilitatea pământului și animalelor, ci și dorința vitalității, tinerețe și dinamism.

Prof. coordonator, Mihaela Neagoe

Tradiții de Crăciun la alte popoare

Crăciunul sârbesc

Jasmina Zorana Iacșity, cls. a VIII-a A

Crăciunul sârbesc are loc după calendarul gregorian, după ritul vechi, în data de 7 ianuarie.

În dimineața Ajunului de Crăciun cel mai vârstnic bărbat al unei familii merge în pădure, înainte de răsăritul soarelui, pentru a tăia crengi de stejar numite „Badnjak”. Dacă flăcările focului de stejar sunt înalte, se spune că anul care vine va fi unul îmbelșugat. Cei prezenți la acest obicei vechi de sute de ani primesc legături din crenguțe de stejar pe care trebuie să le ducă acasă și să le pună în cel mai luminat colț din cameră, lângă icoană. După cum spune tradiția, lemnul de stejar trebuie tăiat din trei lovituri de secure, simbolizând puterea Sfintei Treimi. Aceasta reprezintă intrarea Lui Iisus Hristos în lume, în inima și în casa noastră, iar arderea lui semnifică arderea păcatelor și a tuturor relelor.

Tot în seara de Ajun, fredonându-se cântarea Pilu Gusu, membrii unei familii aruncă pe jos paie, care semnifică așternutul din ieslea în care s-a născut Pruncul Sfânt, paie care nu sunt măturate decât după sărbători. Se cântă colinde de Crăciun, iar gospodina casei aruncă pe jos: bani, dulciuri și grâu. De asemenea, mai există acest obicei de a se arunca pe jos în fiecare colț al camerei de oaspeți câte un pumn de nuci pe care copiii, cotodăcind precum găinile, le adună mergând în cerc pe paie.

Revelionul sârbesc are, de asemenea, loc după calendarul gregorian, ritul vechi, în noaptea dintre 13-14 ianuarie.

De obicei, de revelionul sârbesc, se merge la biserică, se mănâncă o prăjitură specială, numită „vasiliță”, de la Sfântul Vasile, care este cu nucă și are formă de melc. Una dintre tradițiile la care sârbii țin foarte mult este dansul țigăncilor, despre care se spune că aduce noroc tot anul. Pentru a scăpa de necazul și de ghinioanele din anul care a trecut, sârbii obișnuiesc să spargă de podele paharele din care au băut prima șampanie în noul an, fiind convinși că astfel vor fi sănătoși și norocoși până la Revelionul următor.

Sărbătorile de iarnă culminează pe data de 27 ianuarie cu praznicul Sfântului Sava, una dintre cele mai importante sărbători ortodoxe sârbești, acesta fiind întemeietorul și ocrotitorul Bisericii Ortodoxe Sârbe.

Tradiții de Crăciun în Franța

Teodora Andrei, Andreea Croitoru, cls. a VII-a A

În Franța, Crăciunul este perioada reuniunii familiei și a generozității, marcată de daruri și dulciuri pentru copii, cadouri pentru cei sărmani, liturghia de la miezul nopții și de revelion (le Reveillon).

Deși în cele mai multe din provincii este celebrat pe 25 decembrie, zi în care băncile sunt închise, în estul și nordul Franței, perioada Crăciunului debutează pe 6 decembrie, cu **La fête de Saint Nicolas** (Sărbătoarea Sfântului Nicolae); în alte zone, **La fête des Rois** (Sărbătoarea regilor) este un eveniment de mare importanță, care are loc pe 6 decembrie sau în prima duminică după 1 ianuarie. Pe 8 decembrie, în Lyon, are loc **La fête de lumières** (Sărbătoarea luminilor), ocazie cu care sunt puse la ferestre lumânări, ca un omagiu adus Fecioarei Maria.

Desen de Damaris Borsa, cls. a VII-a C

Copiii francezi își așează încălțărilor în fața semineului sperând că **Pere Noel** sau **Papa Noel** (Tata Noel) sau „le petit Jesus” („micuțul Isus”) le va umple cu daruri. Bomboane, fructe, nuci și mici jucării sunt agățate pe ramurile bradului de Crăciun. Există și un **Pere Fouettard** (Tata Fouettard), care are datoria de a-i bate la fund pe copiii care au fost obraznici de-a lungul anului.

Numele „Noel” provine din expresia „les bonnes nouvelles”, cu semnificația de „vești bune”.

Bradul de Crăciun nu a fost niciodată foarte popular în Franța, în locul lui fiind preferată tradiția „trunchiului Yule”. Acest obicei, datând din secolul XII, este foarte popular în Franța, deși trunchiul autentic a fost înlocuit printr-o prăjitura delicioasă, numită „buche de Noel” (Bușteanul de Crăciun).

În trecut, cu ocazia Crăciunului, în fiecare casă era adus un trunchi de copac proaspăt tăiat, care era lăudat și stropit cu ulei și vin, întreaga familie bucurându-se în jurul lui. Astăzi prăjitura a înlocuit lemnul, fiind servită la masa de Crăciun, numită „le reveillon”. Aceasta masă are loc în Ajunul Crăciunului, la miezul nopții, după slujba de la biserică. Meniul acestei mese speciale constă în curcan cu castane (la dinde aux

marrons) și brânzeturi (peste 300 de feluri).

O altă tradiție veche era că în fiecare familie franceză se pregătea „Prăjitura celor Trei Magi”, care avea ascunsă în ea un bob de fasole. Cine îl găsea devenea Rege sau Regină pentru întreaga zi de Crăciun. Un alt obicei era ca de Crăciun copiii să plece în căutarea Magilor, având la ei grămezi de fân pentru a le hrăni acestora cămilele.

În așteptarea lui Papa Noel, copiii îi pregătesc acestuia un pahar cu lapte și biscuiți. Cele mai cântate colinde în Franța sunt: Petit Papa Noel, Douce Nuit, Vive le vent, Mon Beau Sapin. Expresii de Crăciun:

- Joyeux Noel! - Crăciun Fericit!
- Joyeuses Fetes! - Sărbători fericite!
- Meilleurs Voeux! - Cele mai bune gânduri!
- Bonne Sante! - Sănătate!

Tradiții și obiceiuri de Crăciun în America

Amalia Ciucă, cls. a VII-a A

Americanii se laudă cu faptul că actualul Moș Crăciun, numit de ei Santa Claus, s-ar fi „născut” în Statele Unite, datorită unei miriade de artiști, scriitori și, bineînțeles, legende. Se spune că numele de Santa Claus ar proveni din cuvântul olandez ce îl desemnează pe Sfântul Nicolae, adică Sinterklaas. Deși olandezii au adus aceste personaje în America, în secolul al XVII-lea, el nu a devenit un simbol al Crăciunului până când, în anul 1809, scriitorul Washington Irving nu a scris o carte despre el.

Crăciunul este foarte sărbătorit în Statele Unite. Sezonul de Crăciun începe la sfârșitul lunii noiembrie, a doua zi după sărbătoarea de Ziua Recunoștinței, deși decorul și muzica de Crăciun apar deja la sfârșitul festivităților de Halloween.

Timp de cinci săptămâni înainte de Crăciun, în fiecare duminică, se aprinde câte o lumânare, fiecare cu o anumită semnificație, iar în Ajunul Crăciunului cele cinci lumânări sunt reaprins pentru a sărbători Nașterea Domnului. Se mănâncă curcan, iar specialitatea Crăciunului este o prăjitura cu fructe confiate.

Colindele de Crăciun cântate de tineri care cutreieră străzile se aud frenetic în surdină în mai toate locurile publice. În același timp, acordurile melodioase se fac auzite în fiecare familie, în jurul bradului sau a semineului. În grădina Casei Albe se înalță maiestuos un brad imens.

Desen de Iulia Scridon, cls. a VI-a A

În America, există o tradiție de Crăciun: de a lăsa o tavă cu prăjituri și o cană cu lapte pentru Moș Crăciun. Acesta face o listă de băieți și fete, care au fost fie obraznici fie cuminiți, și vine la casa lor în noaptea Crăciunului. El va lăsa copiilor cuminiți câte un cadou făcut de elfi, la Polul Nord, iar celor obraznici nu le va lăsa nimic.

Americanii își decorează casele cu ghirlande luminoase și copiii își agață ciorapi speciali, de șemineu, în care să primească darurile de la Santa Claus, ce vine prin cer cu sania trasă de nouă reni și coboară prin horn.

Acum, în prag de sărbătoare, vă transmitem cele mai frumoase gânduri, multă sănătate și fie ca magia Crăciunului să vă umple sufletele cu bucurie!

Happy Holidays!
Happy Christmas!
Happy New Year!

Crăciunul în Marea Britanie

Andreea Stoica, cls. a VII-a A

Milioane de oameni din întreaga lume sărbătoresc Crăciunul. Fie că aleg să o facă prin rugăciuni sau pelerinaje religioase, fie că aleg să se distreze, oamenii întâmpină Nașterea Domnului cu daruri și brazi împodobiți.

Pregătirile încep cu mult înainte de 25 decembrie. În unele magazine poți găsi brazi împodobiți și înscricțiuni cu urări încă din luna octombrie.

Desen de Damaris Borsa, cls. a VII-a C

Englezii sărbătoresc nașterea Domnului în felul lor – cu obiceiuri la care nu ar renunța nici în ruptul capului. În fiecare dintre cele patru duminici dinainte de nașterea lui Iisus au loc procesiuni reprezentându-i pe cei trei magi și nașterea lui Hristos. Un alt obicei este ca elevii să monteze în școli sau în biserici piese despre nașterea Mântuitorului. De asemenea, o tradiție veche este de a atârna ciorapi de șemineu în așteptarea cadourilor, de a pune vâsc în casă și crenguțe de brad în jurul casei. Anticii druizi credeau că vâscul posedă puteri magice și că aduce noroc și prosperitate, alungând spiritele rele.

Pe toată durata sărbătorilor, colindătorii merg din casă în casă, sună din clopoței și binecuvântează oamenii cu cântecele de Crăciun. „Ilecele și iedera” (The Holly and the Ivy), „Îngerii vestitori au început să cânte” (Hark! The Herald Angels Sing) sunt colindele favorite din Anglia. Gazdele tratează colindătorii cu prăjituri, plăcinte umplute cu nucă și fructe uscate.

Desen de Aylin Popa, cls. a V-a B

Ajunul Crăciunului este o zi plină de forfotă pentru familiile englezești: se împachetează cadouri, se pun la copt prăjiturile, se agață ciorapi sau fețe de pernă în fața căminului sau se pregătește tradiționala budincă din prune uscate. Spre sfârșitul zilei, membrii familiei se adună lângă foc, pentru a reasculta clasică povestire a lui Dickens, „Un colind de Crăciun” (A Christmas Carol). După reamintirea peripețiilor personajelor dickensiene – Ebenezer Scrooge, Bob Cratchit și Tiny Tim, copii își aștern pe hârtie darurile dorite de la Moș Crăciun. Ei aruncă scrisorile în foc, pentru ca dorințele lor să ajungă, prin coșuri la el. Înainte de a merge la culcare, cei mici

Desen de Ariana Plovani, cls. a V-a A

Desen de Andrada Kokoi, cls. a V-a A

lasă în sufragerie câteva gustări pentru vizitatorii de peste noapte: o plăcintă din carne de porc, un pahar de bere pentru „Tatăl Nicholas” și un morcov pentru renii săi.

Conform legendei, Moș Crăciun, numit în ultima vreme Santa Claus sau Santa, trăiește în Laponia (Lapland).

Ziua de Crăciun începe prin desfacerea cadourilor de către copii și asistarea la slujba de Crăciun

din Biserică. Masa tradițională de Crăciun constă din curcan la cuptor împănă cu castane, găscă cu stafide sau budincă (pudding) Yorkshire, alături de varză de Bruxelles. Felul preferat este budinca de prune ornată cu o crenguță de ilice; budinca spălată cu brandy este în mod spectaculos flambată și apoi savurată, în căutarea bănuțului de argint, prevestitor de noroc pe parcursul anului următor, pentru găsitul lui, asociată cu darurile aduse de către magii lui Iisus.

Vasul cu băutură fierbinte de Crăciun (Wassail), constând din vin amestecat cu mirodenii, reprezintă încununarea mesei de Crăciun. Se spune că certurile dispar atunci când paharele cu Wassail sunt savurate. După prânz, familia se adună în sufragerie, pentru a asculta mesajul de Crăciun al reginei Angliei. Mesajul de Crăciun al reginei are loc la ora 15:00 și este transmis prin radio, televiziune și Internet. În după amiaza de Crăciun mai este savurat un tort alcătuit din fructe, marțipan, înghețată și zahăr înghețat.

A doua zi de Crăciun este numită Boxing Day, „ziua cutiilor”. Cu mult timp în urmă, în această zi, oamenii umpleau cutiile din biserici cu bani pentru cei sărmani. În prezent, li se oferă mici cadouri sau sume de bani poștaşului, vânzătorului de ziare și altor persoane care au prestat diverse servicii pe durata întregului an.

Desen de Oana Istovan, cls. a VI-a B

În a doua zi a Crăciunului (Boxing day), băieții obișnuiau să colinde pe la case, strângând bani în cutii de lut care, atunci când se umpleau, erau sfărâmate. În timpul „zilei cutiilor”, sunt populare jocurile de pantomimă, piesele de teatru și colindele interpretate pe stradă de către persoane costumate sau mascate.

Teatrul popular și pantomima din

perioada Crăciunului, numite „Mumming” provin din perioada Evului Mediu. Sunt puse în scenă povești tradiționale precum Cenușăreasa, Peter Pan și Motanul Încălțat, în forma în care erau prezentate în timpul reginei Victoria.

May your Christmas sparkle with moments of love, laughter & goodwill!

Merry Christmas!!!

Obiceiuri de Crăciun În Austria

Oana Horvat, Ioana Mancaș, cls. a VII-a A

De la mijlocul lunii noiembrie și până pe 26 decembrie, în Austria încep târgurile de Crăciun: cu multe decorațiuni, lumini și globulețe, prăjiturile cu marmeladă și ciocolată, castane coapte și băuturi aromate. Deși este o țară modernă, Austria a păstrat multe din obiceiurile străvechi. În zonele rurale mai au loc și acum diverse festivaluri, în care participanții vin cu costume specifice. De exemplu, bărbații poartă pantaloni scurți de piele, cu bretele (Lederhosen), cămăși, șosete albe și un fel de ghete. **Femeile** sunt îmbrăcate cu așa numitele Dirndl, un fel de cămășuțe albe și crețe, peste care se poartă o rochie cu bretele și corset, și un șorț lung alb.

Desen de Moldovan Sonia, cls. a III-a B

Crăciunul, în Austria, îmbină patria cu tradiția, trecutul cu modernul. În întreaga regiune se celebrează sărbători cu angajamentul deplin al participanților: de la focuri tradiționale pe munte și coborâtul turmelor, până la Piețe de Crăciun și Carnaval, capele muzicale, fanfare locale și costume populare prețioase, conturează imaginea acestor festivalități.

Târgurile de Crăciun, numite Christkindlmarkt se organizează în multe orașe, precum și în stațiunile de ski. Dintre toate, cel mai mare este cel din Viena, organizat la Primărie (Rathausplatz), la palatul Schoenbrunn, la Muzeul de Istoria Artei (Maria Theresien-Platz) și Palatul Belvedere. Dacă v-ați întrebat vreodată cum arată lumea în poveștile cu zâne, sigur veți descoperi acea atmosferă la Târgul de Crăciun de la Viena.

Pentru majoritatea, Crăciunul în Austria este cea mai frumoasă perioadă din an. O atmosferă specială ne înconjoară, iar în centrul atenției este familia. Tocmai o astfel de perioadă este încărcată de obiceiuri și tradiții, care dau an de an un farmec și mai deosebit acestei sărbători speciale. Deja de o perioadă bună de timp, tradiționalele Târguri de Crăciun, reprezintă o componentă fixă în peisajul dinaintea

marii sărbători din Austria. Meştesuguri tradiţionale, delicii dulci şi obiceiuri tiroleze se regăsesc aici într-o atmosferă magică.

În multe gospodării din Austria, se păstrează obiceiul de a coace fursecuri cu întreaga familie, înainte de Crăciun. Desertul tradiţional, Zelten. Ingredientele speciale sunt fructele confiate, nuci şi aluat din pâine.

În anumite localităţi din Austria, înainte de Crăciun vin în vizită „Vestitorii”. În mici grupuri, tinerii din sat merg din uşă în uşă îmbrăcaţi în păstori, magi, iar Iosif şi Maria repetă drumul căutării de adăpost cântând din uşă-n uşă.

Înainte de Crăciun, în Austria este perioada Adventului, mai exact ultimele 4 săptămâni dinaintea Crăciunului. Deşi prezent şi în cărţile religioase ortodoxe, adventul nu este celebrat şi în mod public sau comercial aşa cum este în religia catolică. Poţi auzi la radio sau tv în această perioadă urarea „Wir wünschen einen schönen Advent!” şi ceea ce este specific acestei luni – este ca în fiecare săptămână din cele 4, fiecare casă se împodobeşte cu o coroană de brad cu 4 lumânări, în fiecare săptămână aprinzându-se câte o lumânare.

Istoria colindului „Silent Night”

Cel mai faimos colind de Crăciun din toate timpurile a fost compus la Oberndorf, un oraşel fermecător la nord de Salzburg. Poţi afla câte ceva despre istoria acestui colind, vizitând Muzeul „Silent Night” sau locul în care a fost cântat pentru prima dată acest colind, Oberndorf.

Cele mai renumite târguri de Crăciun desfăşurate în Austria sunt:

- Târgul tradiţional de Crăciun de pe Freyung (Viena);
- Târgul cultural şi de Crăciun din faţa Palatului Schonbrunn;
- Târgul de Crăciun de la Spittelberg;
- Târgul de Crăciun de la Stephansplatz;
- Târgul de Crăciun din Salzbur.

FROHE WEIHNACHTEN!

VIELE JAHRE!

FROHE FEIERTAGE!

Desen de Laura Ciuntă, cls. a V-a C

În „Țara lui Moș Crăciun” cele mai multe tradiții sunt legate de bătrânul cu barbă albă și lungă, care oferă cadouri tuturor copiilor în seara de Ajun, Moș Crăciun. Cea mai mare atracție turistică este satul acestuia, unde îl putem cunoaște pe Moșul și vizita Fabrica de jucării, locul în care sunt pregătite cadourile pentru copiii cuminți. Alături de adevăratul Moș Crăciun, reni, elfi și sute de turiști fascinați de peisajele de basm, putem admira Aurora Boreală. De asemenea, pe lângă aceste locuri putem vizita și Parcul Arctic, Ferma de husky, Zoo arctică și oficiul poștal al lui Moș Crăciun.

În această perioadă a anului, copiii împodobesc bradul, se plimbă cu sania trasă de reni, străbat cercul polar, iar, în final primesc daruri din partea Moșului. Toți vizitatorii au parte de o mică excursie și la casa din pădure a Moșului, după care aceștia pot încerca o plimbare cu snowmobilul sau cu sania trasă de huski. În Laponia există un impresionant hotel de gheață, care este sculptat în fiecare an pe câte o tematică diferită, construirea acestuia necesitând peste un million de kilograme de zăpadă.

O țară plină de magie, fericire, entuziasm, iubire și împodobită cu peisaje nemaivăzute, aceasta este Laponia, locul în care visele devin realitate.

Hyvää joulua! -Sărbători fericite!

Hyvää joulua! - Crăciun fericit!

Monta Vuotta! - La mulți ani!

Prof. coordonator, Beatrice Mandă

Desen de Iulia Scribon, cls. a V-a A

Crăciunul În Laponia

Margău Patricia, cls. a VII-a A

Toate țările au tradiții frumoase de Crăciun, dar această sărbătoare sfântă este cu adevărat specială în Laponia, numită și **ȚARA LUI MOȘ CRĂCIUN**.

Cu toate că tradițiile de Crăciun diferă de la un popor la altul, toți sărbătorim același eveniment, nașterea lui Iisus Hristos.

În Laponia, această zi sfântă se celebrează printr-o masă alături de cei dragi. Spre deosebire de poporul român, unde se servește carne de porc, sau de cel francez, care prepară carne de curcan, locuitorii Laponiei consumă budinca de orez cu scorțișoară.

Conferință-n Capitală

Fără prea multă tocmeală,
Dar ținând cont de momeală,
15 credite dorite
În 3 zile și primite,
Noi, profele arădene,
Am pornit, așa, alene,
Tocmai înspre Capitală,
La o experimentală,
Conferință-n TSI,
Fără însă-a depăși
Vasta noastră experiență,
Cu o mică deficiență,
Ce nu iese-n evidență.
Și pentru c-am avut fler,
Am plecat cu Ryanair,
Ca s-ajungem toate-odată,
Să participăm deodată,
La debut și la final,
Să nu pară nimic banal,
Și să reprezentăm vestul,
Laolaltă cu tot restul,
Care-au fost cam la 3 sute.

Aici, mare-nghesuială
Bunici, părinți și mai mici,
Fiecare cu zoreală,
Au luat shoppingu-n piept,
Fiindcă-afară ploua-ncet.
Și era chiar desuet

Iată-ne-n French Revolution,
Pe-un tăpșan am savurat,
Un delicios ecler Pistache
Și de erai chiar cârcotaș,
Nu putea să nu îți placă.
Am făcut apoi o clacă
În Victoriei la Zoom,
Ș-au făcut cipercile boom
Din aluatul de focaccia.
Dar noaptea se apropia,
Și încet- încet ne despărțea,
De Meriot și Parlament,
De Chicken Staff și-alt ambient,
Ce-au fost trecute-n testament.
Și ne-am promis ca altă dată
S-avem timp și, fără grabă,
Să zăbovim puțin mai mult
De parte de-al lumii tumult,
Să mai facem o echipă,
Tânără și ambițioasă,
Ce mereu se perfecționează
Și credite acumulează!

Și s-au spus destul de multe
Psihologi, lectori și speakeri
Ce-au putut acoperi
Lacunele ce le-am avut.
Chiar și pe prof.Philippe Roux
Din Aix-Provence Université,
Cu căștile l-am audiat,
Și-am auzit de tulburări,
Realități și provocări,
Optimizări și implicații,
Ce-au adunat multe ovații
De la public auzite
Pe drept cuvânt primite.
Și pentru că am așteptat,
Spre Afi Palace am plecat,
Într-o pauză binevenită,
Încă de-acasă dorită.

Să nu ne plimbăm și noi
Prin acest complex de soi.
Aici mai mult ne-am plimbat
Decât marf-am cumpărat.
Dar totuși pentru cei de-acasă
Să nu facă vreo grimasă
Că venim cu mâna goală,
Și din a noastră agoniseală,
Cadouri le-am găsit la toți.
Deja umblam ca trei roboți
De așa mare oboseală,
Dar fără nicio plictiseală,
Cu Taxify ne-am târguit
Și ne-a dus unde am dorit,
Cu bani puțini și-n timp rapid
Ca să nu ni se pară stupid,
Că nu percep comision.

Referate despre poluare

Planeta pustie

Giulia Roșu, cls. a VII-a C
Coordonator, prof. Mihaela Voștinar

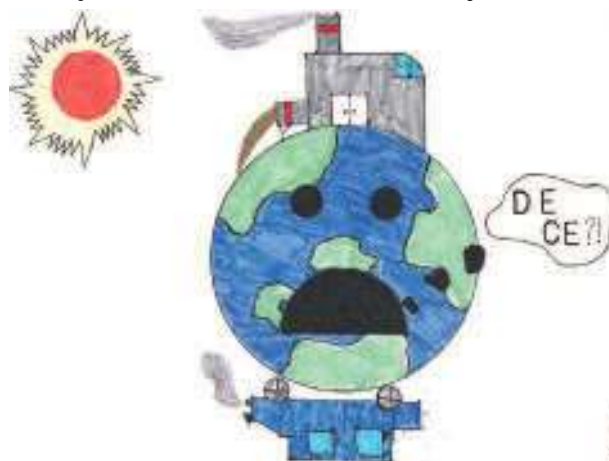
Încă îmi amintesc acea zi de toamnă, ultima toamnă în care m-am plimbat printre frunzele moarte, admirându-le jocul culorilor și copacii care parcă plângeau prevestind ce avea să urmeze.

Pădurea era asemenea unui rai, care încorporează toate formele, toate modelele, un întreg Univers. Perfecțiunea unui lemn, diformitatea altuia, mușuroiul cu milioanele de furnici, ici-colo câte o ciupercă, păsări ciripind din toate părțile adevărat cor al pădurii, mii de miresme și culori toate acestea mă fascinau, mă încântau. Șiretenia vulpii, fuga iepurelui, ochii mari și speriați ai căprioarei mă făceau să cred că sunt într-un tărâm de basm. Așa mă simțeam în pădurea din apropierea localității buncii, locul în care totul părea încremenit de mii de ani și credeam din toată inima că va rămâne la fel pentru totdeauna.

Timp de zeci de ani locuitorii acestui sat au încercat să păstreze intactă ultima pădure care mai rămăsese pe planeta Pământ. Oamenii au reușit să își distrugă casa, ignorând avertismentele specialiștilor, care au tras numeroase semnale de alarmă, dar fără folos. Gazele eliminate în atmosferă au dus la subțierea stratului de ozon, încălzirea globală, ducând

la dispariția multor animale. Poluarea apelor a crescut din ce în ce mai mult astfel dispărând astfel și speciile acvatice. Supraexploatarea resurselor naturale a continuat, oamenii nereușind să creeze noi surse de obținere a energiei a

Desen de Cosmin Lador, cls. a VI-a B

declanșat războiul pentru ultimele zăcăminte de petrol și gaze naturale. Numărul prea mare de oameni a dus la foamete, hrana fiind din ce în ce mai puțină, chiar dacă pădurile au fost tăiate pentru a mări suprafețe cultivate și cele pentru locuit. Pământul era gol... Cred că acestea au fost ultimele semnale transmise de însăși planeta pe care am distrus-o fără să ne gândim la consecințe.

Dar oamenii nu au încetat nici de această dată, au continuat prigoana secătuiind pământul de toate resursele. Au început atunci epidemii, boli necunoscute, care au omorât miliarde de oameni. În tot acest haos noi eram parcă într-o altă lume, înconjurați de deșert, pădurea noastră fermecată era parcă o barieră între lumea noastră și lumea groaznică care ne înconjura și care părea că o să înghită în orice clipă. A venit și toamna... Eram în pădure când am auzit strigătele. „Trebuie să plecăm chiar acum.” În sat au ajuns niște oameni în costume ciudate care ne ordonau să ne urcăm în niște mașinării ciudate. Dar unde să plecăm? De ce să plecăm? Pădurea noastră minunată ne proteja de tot răul. Atunci ei ne-au arătat ce se întâmplase pe Pământ. Eram singurii oameni care au mai rămas pe Pământ. Pădurea ne asigurase cantitatea necesară de oxigen, dar aceasta nu mai era posibil pentru mult timp, deoarece era singura pădure care mai rămăsese pe Terra. Am urcat apoi cu toții fiind duși într-un buncăr, unde mai erau oameni care trăiau acolo de câteva

Desen de Cătălin Zimbrău, cls. a VI-a B

Desen de Maya Folțic, cls. a VI-a B

Desen de Denisa-Ioana Cotin, cls. a VI-a B

luni. Am fost adunați toți și anunțați că vom pleca pe altă planetă, unde era o construcție uriașă pregătită pentru a-i primi pe ultimii pământeni, deoarece nu puteam trăi liber pe această planetă, fiindcă nu mai era oxigen. Am pornit spre planeta Noresemman. În timp ce ne îndepărtam am văzut ce se întâmplase, ce a mai rămas din planeta noastră: un imens deșert, **un pustiu**, dar, parcă vedeam un punct verde în acest imens gol. Să fie oare pădurea mea iubită? Nu vroiam să plec, dar nu aveam de ales, am plecat având în minte un singur lucru: Oare de ce oamenii nu au avut **grijă de natură**?

La planète déserte

Traduction réalisée par Neagoe Alexia
et Pancu Alexandra, VII^{-ème} C
Coordonnée par prof. Raluca Militaru

Je me souviens encore ce dernier jour d'automne quand je me suis promené parmi les feuilles tombées, en admirant le jeu de leurs couleurs et en regardant les arbres tristes à pleurer en annonçant ce qui allait se passer.

La forêt semblait à un véritable paradis qui embrassait toutes les couleurs, toutes les formes, l'Univers entier. J'étais fasciné par la perfection d'un arbre ou la difformité de l'autre, par les colonies avec les millions de fourmis, par un champignon poussé par hasard, par des oiseaux qui gazouillaient partout comme un vrai cœur de la forêt, par des milliers parfums et couleurs. Le renard vilain, le lapin peureux, les grands yeux effrayés de la biche, tout me donnait l'impression que je me trouvais dans un conte de fées. Ce sont les sentiments inspirés par le village de ma grand-mère, ce lieu où tout semblait dans un temps magique. Moi, je croyais de tout mon cœur que tout restera pareil pour toujours.

Au fil des dizaines d'années les habitants de ce village ont essayé de garder intacte la dernière forêt la Terre. Les gens ont réussi à détruire leur demeure primordiale en ignorant les avertissements des spécialistes qui les ont prévenus, mais sans résultat. Les gaz éliminés dans l'atmosphère ont détruit la couche d'ozone et le chauffage global a été comme effet principal la disparition de plusieurs espèces d'animaux. La pollution des eaux a facilité la disparition des espèces aquatiques. La surexploitation des ressources naturelles a continué et, malgré tous les signes d'avertissement, les gens n'ont pas réussi de créer de nouvelles ressources d'énergie et ainsi s'est déclenchée la guerre pour les dernières réserves de pétrole et de gaz. L'augmentation de la population a conduit vers la famine mondiale, la nourriture étant de plus en plus difficile à procurer, même si les gens ont défriché les forêts pour créer des surfaces cultivées et pour construire des

habitations. La terre était vide... Je pense que c'étaient les derniers avertissements transmis par la planète détruite - par nous-mêmes, sans penser aux conséquences.

Desen de Naomi Lador, cls. a VI-a B

Ni cette fois-ci les gens n'ont pas cessé avec destruction de la terre; ils continuent le processus d'exploitation à maximum des ressources. Ainsi on explique l'apparition des maladies incurables. Loin du monde qui se détruisait peu à peu, nous étions si protégés dans la forêt féerique des ancêtres, une vraie barrière entre nous et le monde qui suivait le chemin de l'autodestruction.

C'était l'automne... je faisais une promenade dans la forêt quand j'avais entendu les cries: «Il faut partir tout de suite!». Le village a été grouillé d'hommes à costumes bizarres qui nous ont ordonné de monter dans des machines étranges. Où on y va? Pourquoi? On avait tant des questions... Ils ont commencé de nous présenter la dure réalité. J'ai compris qu'il s'agissait d'une mission de sauvetage. Nous étions les derniers hommes de la Terre et nous avons réussi de survivre grâce à notre forêt qui a produit l'oxygène. Mais bientôt sera impossible de continuer la vie sur la Terre. Au bord d'une machine extraordinaire nous avons été transportés dans un abri pour les survivantes. Là on a rencontré autres gens, eux aussi des survivantes. Puis, nous avons été informés qu'on va faire un long voyage, vers une autre planète préparé pour nous. La Terre est si détruite qu'il est impossible de vivre ici, donc on va coloniser une autre planète, appelée Noresemman. Notre voyage a commencé dans quelques instants. Quelques minutes après, j'ai retourné le regard vers notre planète abandonnée et j'ai vu tout: un grand déserte vide y resté... mais, j'ai eu l'impression de retrouver avec le regard un petit point vert... il serait possible que notre forêt aimée continue son existence?! Je regrettais mon départ... mais c'était la seule solution. La pensée à l'indifférence des hommes persistait tout au cours de mon voyage... et encore persiste!

Desen de Alisia Mariș, cls. a VIII-a A

Gânduri spre veșnicie

Georgiana Mateș, cls. a VIII-a B
Coordonator, prof. Mihaela Voștinar

Motto:

„Florile sunt plăpânde și neștiutoare, se apără și ele cum pot, se cred nemaipomenite cu spinii lor.”

Antoine de Saint Exupery)

Ai privit vreodată spre câmpul cel verde al primei zile de primăvară și ai văzut cum te cheamă stingher? Nu, nu ai putea simți sau vedea asta niciodată, pentru că, după cum crezi tu, nu poți iubi natura. Însă ea iubește omul și încearcă de fiecare dată să îi arate că este vie cu sufletul și trupul.

Te-ai uitat vreodată la verdele pătrunzător al unei păduri,

Desen de Andreea Răileanu, cls. a VIII-a A

sau la inocența cu care înfloresc florile primăvara? Ai simțit vreodată foșnetul lin al frunzelor sau atingerea caldă și suavă a adierilor? Ei bine, toate acestea sunt trăirile naturii. Ele formează un întreg lanț al omenirii. Ele ne înconjoară oriunde am fi. Chiar dacă nu avem pădure sau iarbă verde, sau pomi în jur, sau, chiar dacă este toamnă sau iarnă, natura tot comunică cu noi prin orice mijloace. Și nu numai că ea comunică, dar ne și arată că trăiește indiferent de anotimp și că nu moare, deoarece este ținută în viață de căldura sufletului care se trage din grija ce i-o acordă oamenii. Dar, din păcate, acești oameni sunt tot mai puțini, iar natura caută cu disperare clipele când lumea avea grijă de ea.

Gândiți-vă, cum ar fi să nu mai avem păduri, sau să nu ne mai zâmbească în fiecare dimineață același soare de odinioară, soare care te surprindea cu căldura și blândețea sa. Gândiți-vă, cum ar fi să nu mai vedem frumusețea uriașilor orizontului sau profunzimea, limpezimea apei? Acestea sunt lucruri care ne înconjoară, iar noi le credem nesemnificative, dar se dovedește că nu e așa, deoarece viața ar fi ștearsă, palidă fără ele și, dacă ne gândim mai bine, chiar imposibilă, deoarece nu ne dăm seama că orice lucru mărunț ne este indispensabil.

Trebuie să protejăm natura fără de care nu putem trăi, dar ființa umană nu o face, ci dimpotrivă, o distruge fără remușcări, inconștient, tot mai mult pe zi ce trece. În fiecare dimineață ar trebui să ne spunem în minte că este o nouă zi în care trebuie să oprim poluarea și să protejăm cât mai mult frumusețea naturii, deoarece natura ne-a oferit de secole numai amintiri și peisaje frumoase prin spectaculozitate și măreție și acest fapt se face dovedit pe zi ce trece tot mai mult.

Fiecare atingere a soarelui sau fiecare adiere caldă a vântului ar trebui să ne dea un motiv în plus să ne gândim mai mult la ceea ce ne înconjoară și ar trebui să ne facă să

schimbăm ceva în viața noastră, să vrem să încălzim sufletul tot mai rece al naturii. Trebuie să ne gândim că timpul este călător și nu se oprește din goana lui nebună prin universul viselor și al oamenilor. Putem ajuta natura și, poate, dacă o vom face, ea ne va dezvălui tainele ascunse ale sufletului ei,

Desen de Andreea Simolov, cls. a VIII-a A

taine care nu vor fi deslușite niciodată, dacă ea va pieri din viața noastră... Iar, dacă natura va pieri vreodată, noi, oamenii de rând, nu vom mai exista pe acest pământ, care va ajunge să fie praful stelelor nemărginite ale imensului univers...

Ar trebui să ne gândim la viitor și la ce se va întâmpla copiilor noștri și la viața ce o vor duce ei pe această planetă, care se destramă din cauza neglijenței noastre... Dacă ne vom gândi mai bine, ne vom da seama cât de nocivă este viața noastră pentru natură, viață pe care o considerăm foarte bună și îndestulătoare și de multe ori și foarte sănătoasă. Din păcate, suntem dezinteresați de tot ce ne înconjoară și nu iubim tot ce trebuie păstrat cu sfințenie și tot ce este frumos, de aceea ștergem de fiecare dată cu buretele uitării tabla omenirii, pe care este scris un singur cuvânt: natura.

Poate că într-o zi omenirea se va trezi la realitate și va uita grijile neimportante ale acestei vieți. Sper ca ziua aceea să vină foarte curând, căci nu se știe cât va mai rezista biata natură, care este atacată de oameni din ce în ce mai mult, cu știință sau cu neștiință. Noi putem doar spera în venirea acelei zile și putem visa la ea în fiecare moment. Omenirea speră în adâncul sufletului ei un singur lucru: „Dacă acea zi va veni, să nu fie prea târziu și să ne încredem în natură că nu ne va lăsa, iar atunci, când ne vom trezi la realitate, ea să nu-și fi dat ultima lacrimă de despărțire, ultima clipă de regrete, ultima adiere a lumii...”.

Desen de Andreea Simolov, cls. a VIII-a A

Desen de Bianca Vug, cls. a VIII-a A

Pensées pour l'éternité

Traduction réalisée par:
Miko Oana et Sălăvăstru Larisa, VIII^{-ème} B
Coordonnée par: prof. Raluca Militaru

Motto: „Les fleurs sont faibles. Elles sont naïves.
Elles se rassurent comme elles peuvent.
Elles se croient terribles avec leurs épines”
(Antoine de Saint Exupéry)

As-tu jamais regardé le champ vert à l'aube du printemps? As-tu jamais écouté son chant solitaire? Non, c'est quelque chose d'impossible pour toi, car tu considères que l'amour n'est pas pour la nature. Mais, au contraire, elle aime l'humanité et elle essaie toujours de la montrer sa vivacité.

As-tu jamais observé le vert foncé d'une forêt ou l'innocence de la floraison? As-tu jamais senti la douceur de la danse des feuilles ou les chaleureuses caresses du vent? Voilà, ce sont les signes de la nature qui réalisent une vraiment liaison intime avec l'humanité. Ses signes sont présentes partout. La nature trouve toujours une manière de communiquer avec l'homme, même si ses éléments - les forêts, l'herbe, les arbres - ne se trouvent pas toujours près de nous. N'importe pas quelle saison il est, la nature a tout sorte des moyennes pour établir une connections avec nous. En plus, elle nous montre qu'elle est éternelle parce que sa vie est soutenue d'une source extraordinaire: la chaleur de l'esprit humain. Mais malheureusement, il y a des plus en plus moins nombreuses personnes vraiment préoccupés pour le bonheur de la nature. Elle rêve presque sans espoir aux moments quand elle deviendra une priorité pour les gens.

Imaginez-vous le monde sans bois ou la vie sans soleil! Imaginez-vous un monde privé de la beauté de majestueuses montagnes ou de la profondeur et la clarté des eaux! Ce sont des choses qui font partie naturellement de notre vie et nous les considérons insignifiants, mais on se trompe totalement! La vie deviendra tout à fait vide sans tous ces éléments, même on peut dire impossible! C'est dommage que ne sommes pas conscients de l'importance de chaque petite chose.

Même si la protection de l'environnement c'est une priorité, l'homme ne la considère comme une. Par contre, il la détruit de plus en plus, sans remords. Il serait souhaitable de commencer chaque jour en pensant aux solutions pour diminuer la pollution. Nous avons le devoir de protéger la nature parce qu'elle nous offre des merveilleux souvenirs, parmi lesquels on retient la grandeur de beaux paysages.

Chaque caresse du soleil et chaque brise chaude de vent représentent des forts raisons de réfléchir de plus à l'environnement. Ces doux signes de la nature devraient nous

transformer dans des gens responsables et aimables pour avoir la force nécessaire de réchauffer l'âme de plus en plus triste de la nature.

Il faut souvenir toujours du caractère irréversible du temps. Il continue de passer dans une folle route à travers de l'univers. On peut aider la nature et, peut-être, si on va la faire, elle serait plus généreuse avec nous en nous révélant tous ses secrètes. La mort de la nature signifie la disparition de l'humanité. Ainsi c'est possible de revenir au chaos initial, à la poussière et aux ténèbres.

C'est nécessaire de penser en avance, de penser à la vie future de nos enfants qui vont vivre sur cette planète qui mort peu à peu chaque jour à cause de notre ignorance. Si on va réfléchir bien on va réaliser que notre manière de vivre est destructive pour la nature même si nous avons l'impression que cette vie est merveilleuse, saine et riche. Malheureusement, nous sommes ignorants et insensibles avec nos trésors inestimables et nous oublions souvent la liaison particulière établie entre l'homme et la nature.

Un jour, peut-être, l'humanité se réveillera et elle oubliera pour quelques moments les soucis moins importants. J'espère que ce jour-là va arriver bientôt, car on ne sait pas combien de temps survivra la pauvre nature, qui est attaqué par des gens de plus en plus. On nous reste rêver que cette jour va arriver et va changer d'une manière essentielle la pensée des gens.

Le désir commun de l'humanité est exprimé très bien par ces mots: «Si ce jour viendra, sois à temps!» On doit compter sur le fait que la nature ne nous abandonnera pas. Quand le temps de notre réveil va arriver on espère que la nature a gardé la volonté de se ressusciter.

GÂNDEȘTE VERDE

GÂNDEȘTE CURAT

Desen de Iasmina Irina, cls. a VIII-a A

Desen de Andreea Kokai, cls. a V-a A

Natura, bijuteria planetei

Gombar Raul, cls. a VIII-a B
Coordonatori: prof. Mihaela Voștinar
și prof. Anuța Katko

Natura este o bijuterie fragilă, frumoasă, care trebuie îngrijită și protejată. În zilele noastre, natura este în pericol. Multe păduri din lume sunt distruse pentru a se construi în locul lor clădiri, copacii sunt tăiați de multe ori în exces. Animalele sunt pe cale de dispariție, bracoajul fiind foarte ridicat.

Natura oferă lumii culoare, face lumea mai deosebită, ea este tot ce ne înconjoară. Fiecare colțișor are amprenta ei magică. Unii oameni iubesc natura, pentru că sunt conștienți că avem mare nevoie de ea, curată și frumoasă, dar alții se gândesc doar să obțină profit prin bracoaj și distrugerea pădurilor. Pentru animale, se fac rezervații, acolo ele sunt protejate.

Plantele sunt organisme care aparțin regnului vegetal. Cu trecerea timpului, ele s-au adaptat la toate tipurile de mediu. Plantele ne sunt, nouă oamenilor, de folos: pentru hrană, în domeniul medicinei, dar unele plante pot conține și substanțe otrăvitoare pentru animale și om.

Copacii au un rol important în viața omului, pentru că îmbunătățesc calitatea aerului.

Animalele, reptilele, păsările, peștii reprezintă o mare parte dintre viețuitoare. Ele sunt vâdate pentru blana lor, piele sau pentru hrană. Toate aceste viețuitoare reprezintă perla naturii pe care trebuie s-o ocrotim. Râurile, lacurile și oceanele adăpostesc milioane de viețuitoare, de aceea ele trebuie să fie curate, nepoluate, pentru a nu pune în pericol fauna și flora care se află pe lângă ape.

De fiecare dată, oriunde vom fi, trebuie să aruncăm deșeurile la coșul de gunoi, pentru că doar așa putem să avem grijă cu toții de natură, fără să distrugem copacii, plantele și fără să poluăm aerul și apele.

O pădure curată plină de copaci, cu mii de flori colorate, cu numeroase animale și păsări, cu aer curat și un peisaj de basm, este mult mai frumoasă decât un loc cu clădiri mari, unde nu există niciun fir de iarbă.

Darurile pe care natura le oferă sunt multe, ea nu are o frumusețe trecătoare, natura este frumoasă în orice anotimp.

Frumusețea naturii este peste tot. Întotdeauna trebuie să te uiți atent la un copac sau la o plantă ca să-ți dai seama că fiecare parte a lor este vie și are un rol esențial în menținerea plantei.

În fiecare anotimp natura se îmbracă în haine diferite și foarte speciale, având partea lui interesantă și incitantă.

Primăvara — ea poartă o rochie mare întinsă pe tot globul, are culoarea verde, plină de flori colorate. Rochia este acoperită cu un șir de mătase albastru.

Vara — are o rochie de culoarea nisipului, acoperită cu fluturi albaștri ca marea.

Toamna — are o haină aurie acoperită cu frunze căzute de pe copaci, care spre sfârșit rămân doar cu crengile.

Iarna — are o haină lungă, albă plină de mii de steluțe albe cu forme de zâne care dansează, sunt fulgii de nea care acoperă pământul.

Natura are peisaje diferite, dar toate au ceva special. Noi, oamenii, vom face de acum tot posibilul pentru a îngriji natura cu tot ce îi aparține, pentru că ea este foarte importantă.

Natura este un izvor de energie, ea este o bijuterie, este drumul către o lume mai bună!

Nature, the jewel of the planet

Zorana Iacșity, 8th grade A
Coordinating teacher Adriana Rosca

The nature is a fragile, beautiful jewel, which must be cared for and protected. Nowadays, the nature is in danger. Many forests in the world are destroyed to build buildings in their places, the trees are often cut in excess. The animals, the plants are on the verge of extinction, poaching being very high.

The nature gives colour to the world, makes the world more special, it is everything that surrounds us. Each corner has its magical fingerprint. Some people love the nature because they know that we need it, clean and beautiful, but other people are only thinking of making money from poaching and they destroy the forests. For animals people do reservations, there they are protected from hunters.

The plants are organisms which belong to the vegetable world. With the lapse of time, they adapted at all environment types. The plants are helpful for us: for food, in medicine field, but some plants can be poisonous for animals and people.

The trees are very important in people's life for what they do with the air.

The animals, the reptiles, the birds, the fish are just a part of the creatures. They are hunted for their fur, skin, or for food. All these creatures are the nature's pearl which we must protect.

The rivers, the lakes and the oceans shelter millions of creatures, this is why they must be clean, unpolluted, so they do not endanger fauna and flora that are near the water.

Everytime, everywhere we'll be, we must use the trash for our misery because only like this we can all take care of the nature, without destroying the trees, the plants and without polluting the air and the water.

A clean forest full of trees, with a lot of colourful flowers, with a lot of animals and birds, with clean air and a beautiful landscape, it is more beautiful than a place with big buildings where there is no grass.

The gifts which the nature gives us are a lot, it doesn't have passing beauty, the nature is beautiful in any season.

Nature's beauty is everywhere. You always must look very carefully at a tree or a plant to figure out that every part of it is alive and it has an essential role in maintaining the plant or the tree.

Desen de Deborah Dana Martonfi, cls. a V-a A

Every season the nature wears different clothes and very special clothes which makes every season have its interesting part.

Spring-it wears a big dress stretched across the globe, it has a green colour with a lot of colorful flowers. The dress is covered by a blue string of silk.

Summer also has a sandy dress, covered by blue butterflies as the sea.

Autumn has a golden dress with leaves fallen from the trees, which remains just with branches at the end of it.

Winter has a long white coat, full of thousands white stars in form of dancing fairies, these are the snowflakes that cover the earth.

The nature has different landscapes, but all of them have something special. We, the people, will make everything possible now by taking care of the nature, because it is important.

The nature is a source of energy, it is a valuable jewel, it is the road to a better world!

Natura, colț de rai

Andrei Suciu, cls. a VIII-a B
Coordonatori: prof. Mihaela Voștinar
și prof. Anuța Katko

Natura este bucată de rai de pe Pământ. Prin natură se înțelege tot ceea ce e verde, curat și sănătos. Ea este lucrul cel mai de preț, de care trebuie să avem grijă, să nu o poluăm și să nu o intoxicăm cu tot felul de substanțe periculoase. Dacă nu ar fi păduri, spații verzi, flori, animalele nu ar mai trăi, oamenii nu ar mai fi fericiți, ar fi plictisiți de viață.

Eu iubesc natura și de aceea încerc să o protejez atât cât pot, una dintre principalele metode este să nu mai aruncăm gunoaie pe jos.

Natura este magică. Ea te fascinează cu minunățiile ei. Primăvara, natura se trezește la viață. Frunzele copacilor se leagănă după adierea vântului de primăvară. Miresmele florilor copacilor te îmbată, purtându-te pe un tărâm de basm. Păsările călătoare se întorc din țările calde și ne povestesc, ciripind, despre toate locurile prin care au fost.

Pe câmpul plin cu flori multicolore, se joacă o mulțime de copii, alergând după fluturii mici și albaștri și admirând roiurile de albine ce zboară din floare în floare, culegând nectarul dulce pe care îl prepară, dăruindu-ne miere bună pentru sănătate.

Din când în când, albastrul cerului este tăiat de câte un stol de vrăbiuțe, grăbite să adune lut și paie de fân pentru a-și face cele mai frumoase cuiburi. Gâze și insecte, trezite din lunga hibernare, se plimbă de colo, colo, admirând și ele peisajul. Toți se bucură de minunățiile naturii și transformările ei.

Natura! Minunata ei poveste începe cu răsăritul soarelui, cu ciripitul păsărelelor, cu râsetele copiilor, cu orice este frumos și minunat. Zi de zi întâlnim, din păcate, oameni care nu știu să prețuiască acest colț de rai. Ce am putea face noi, pentru ca ea să nu se simtă amenințată și neglijată? Să o îngrijim de cu primăvară până în iarna târzie, să îngrijim copacii cei bătrâni și să plantăm alții tineri, să îngrijim parcurile, lacurile, toate spațiile verzi.

Pe urmă, să ne bucurăm de acest mediu sănătos, creat de noi, pentru noi, pentru sănătatea și fericirea noastră.

Nature - a piece of Heaven

Diana Bota, Emanuela Toba, 8th grade B
Coordinating teacher Claudia Feieș

Nature is the Earth's piece of Heaven. Everything that is green, clean and healthy defines nature. It is the most precious thing we must take care of, to neither pollute it nor intoxicate it with all sorts of dangerous substances. If there weren't forests, green lands and flowers, animals wouldn't be alive and people wouldn't be healthy and happy.

Nature is magical. It fascinates you with its wonders. In spring, the nature awakens. The leaves of the trees swing due to the breeze of the wind, the scent of the flowers astonishes you and the migrating birds return from the hot countries telling us.

Children play, running after the tiny blue butterflies and admiring the bees that fly from flower to flower, gathering the sweet nectar they prepare, offering us healthy honey. From time to time, the blue sky is covered by flocks of different birds, rushing to gather clay and hay straws to build the most beautiful nests. Bugs and insects, awakened from their winter sleep, are walking around here and there admiring the view. Everyone enjoys the wonders of nature and its changes.

Nature! Its fascinating story begins with the sunrise, with the chirp of a bird, with the children's laughter, with anything that is beautiful. What could we do for it in order not to feel threatened or neglected? We must protect it from spring until late winter, take care of the older trees and plant new ones, take care of parks, lakes and all the green lands. In this way we can enjoy this healthy environment, created by us and for us, for our health and happiness.

Natura, fotografie a personalității noastre

Alexia Neagoe, cls. a VII-a C
Coordonator, prof. Mihaela Voștinar

Motto: „Natura ne aseamănă, educația ne deosebește” (Confucius)

Natura reprezintă cea mai frumoasă și cea mai importantă creație a lui Dumnezeu.

Natura, în sens larg, este echivalentul lumii materiale, universul fizic, universul material sau, simplu, univers, sau în termeni populari: Mama natură; fenomenele lumii înconjurătoare, lumea anorganică și organică. De asemenea,

Desen de Alexandra Ionescu, cls. a V-a B

se referă la ceea ce numim sălbăcie (animale sălbatice, stânci, păduri, ape și în general acele lucruri ce nu au fost alterate cu sau fără știință de om (sau care persistă indiferent de acțiunea acestuia).

Într-adevăr, frumusețile mediului natural și peisajele amețitoare abundă, ne sensibilizează și ne fac să fim curioși, să-i descoperim tainele și să dorim să trăim acel moment al „privești superbe”.

Problema raportului dintre om și mediul ambiant nu este nouă. Știința și tehnica modernă, sporind nemăsurat puterea omului, au ridicat, în medie, nivelul de viață de pretutindeni. Dar reversul civilizației industriale contemporane, al progresului material a fost și este înrăutățirea mediului natural. Sub impactul dezvoltării economice au fost poluate, mai mult sau mai puțin grav: solul, apa și aerul, au dispărut sau sunt pe cale de dispariție multe specii de plante și animale, iar omul este confruntat la rândul lui cu diverse maladii cauzate de poluare, fenomen ce cuprinde astăzi toate țările și continentele. Efectele ei sunt resimțite până și pe întinderile, până ieri, imaculate, ale Antarcticii. S-a calculat că în timp de un deceniu, devierile civilizației au provocat mediului natural pagube mai mari decât într-un mileniu. Omul tinde să-și pericliteze izvorul vieții și al forței din neștiință, lăcomie, neglijență sau din alte cauze.

Natura este floare a lui Dumnezeu, iar florile nu sunt altceva decât felul în care natura ne zâmbeste. Ar trebui să fim mai buni și să încercăm să ne gândim și la viitorul nostru și la ceea ce ne ține în viață, să încercăm să o protejăm, pentru că ar trebui, de asemenea, să ne amintim de avantajele pe care ni le oferă natura: protecția împotriva ultravioletelor, soluții pentru boli, materiale necesare pentru tot ceea ce face ca noi să avem o viață bună: mâncare, adăpost și așa mai departe. Ar trebui să avem mai mult respect pentru ceea ce reprezintă una din cele mai importante verigi din „lanțul” care susține viața! Fiecare element chimic are rolul său bine stabilit de niște legi nescrise, de legi ale evoluției vieții pe pământ. Dar noi dispunem de cunoștințele necesare pentru a proteja mediul, pentru a proteja ceea ce ne-a creat și din ce suntem făcuți! Dacă fiecare ar încerca măcar să recicleze gunoiul, sau să planteze un pom, sau să nu mai lase mizerie după ce pleacă de la un grătar cu prietenii, ar fi mai bine. Nu e nevoie de mare lucru din partea noastră, ci doar să scăpăm de indiferența pe care o avem pentru natură și să nu o mai vedem ca pe ceva care doar trebuie exploatat! Natura este un „organism” fragil și delicat care funcționează de miliarde de ani, iar noi îl stricăm, dacă nu o să luăm atitudine!

Imaginați-vă pământul fără păduri, fără miresmele florilor și cântul păsărilor. Numai clădiri și fabrici ce poluează apa, aerul și solul. Ar fi precum o închisoare a infernului.

Ar trebui să ascultăm ce spune natura, pentru că *Natura este singura carte în care fiecare filă păstrează câte un adevăr* - (Goethe)

Important e să ne aducem tot timpul aminte că omul nu poate să supraviețuiască fără natură, pe când natura poate exista și fără prezența oamenilor. Împreună putem avea un impact pozitiv asupra a ceea ce înseamnă Natura, pentru că ea ar trebui să reprezinte tot ce e mai bun și mai frumos în fiecare dintre noi.

Natura este o fotografie a persoalității noastre, pentru că felul în care protejăm și respectăm natura este dovada faptului că ne iubim și ne respectăm pe noi înșine!

Nature, photograph of our personality

Andreea Denisa Brie, 8th grade A
Coordinating teacher Adriana Rosca

Motto: "Nature resemble us, education distinguishes us" (Confucius)

Nature is the most beautiful and important creation of God. Nature, broadly, is equivalent to the material world, the physical universe, the material universe or simply the universe

Desen de Lucas Marta, cls. a V-a B

or in popular terms "Mother Nature"; the phenomena of the surrounding world, the inorganic and organic world. It also refers to what we call wild (wild animals, rocks, forests, waters and generally those things that haven't been altered with or without human science or those that persist regardless of its action).

Indeed, the beauties of the natural environment and the stunning landscapes, abound, sensitize us and makes us curious, discover its secrets and wish to live that moment of "gorgeous sight".

Desen de Giulia Tătar, cls. a V-a B

The issue of the relationship between man and the environment isn't new. Modern science and technology, greatly increasing the power of man, have raised, in average, the level of life everywhere. But the reverse of contemporary industrial civilization, of the material progress has been and is the worsening of the natural environment. Under the impact of economic development were more or less seriously polluted the soil, the water and the air, many plants and animal species disappeared or are extinct and man is also confronted to various diseases caused by pollution, a phenomenon that today includes all countries and continents. Its effects are felt even in Antarctica's immaculate landscapes. It has been calculated that over a decade, the deviations of civilization have caused the natural environment more damage than in a millennium. Man tends to jeopardize the source of life and force from ignorance, greed, negligence or other causes.

Nature is the flower of God and flowers are nothing more than the way the nature smiles. We should be better and try to think about our future and the one that holds us in life, try to protect it, because we should also remember those advantages that nature offers: protection against ultraviolet, solutions for diseases, necessary materials for everything that makes us have a good life, food, shelter and so on.

We should have more respect for what is the most important of all the important elements of the world "that maintain"! Every chemical element has its role well established by unwritten laws of evolution of life on earth. But we have the necessary knowledge to protect the environment, to protect what created us and what we are made of! If everyone would try to recycle the garbage or plant a tree or leave no mess after having a barbecue with friends it would be better. There is no need for much from us, just to get rid of the indifference we have for nature and not to see it as something that just has to be explored! Nature is a fragile or delicate "organism" that has been functioning for billions of years, and we ruin it if we won't take attitude!

Imagine the land without forests, without the smell of flowers and the songs of the birds. Only buildings and factories that pollute water, air and soil. It would be like a prison of hell!

We should listen to what nature says, because "Nature is a book of Nature where any tab is kept true" - (Goeth)

It is important to remember all the time that man can't survive without nature, while nature can exist without the presence of people. Together we can have a positive impact on what Nature means because it should represent the best and most beautiful in each of us.

Nature is a photo of our personality because the way we protect and respect nature is the proof that we love and respect ourselves!

Natura

Maria Mihai, clasa a VII-a C
Coordonatori: prof. Mihaela Voștinari
și prof. Anuța Katko

Natura, cel mai de preț lucru care poate exista în viața universului, suferă neîncetat din pricina inimii noastre de gheață. De ce trebuie să plângă ea pentru greșelile noastre? De ce le smulgem copacilor inimile din piept? Lumea de azi evoluează din ce în ce mai mult. Nepăsarea este cel mai cumplit dezastru împotriva naturii. Cu timpul, și riscul de a pierde cea mai scumpă perla a universului crește enorm. Oare ne dăm seama de răul pe care îl înfăptuim? În fiecare zi rupem câte o buchiță din inima naturii. Cum vom putea să o reparăm?

„Plângând, rog îngerii, ce trăiesc pe pământ, să îmi lase puterea de a mai exista. O să mă distrugeți, dar cu toate acestea eu nu pot urî îngerii sfinți, înaripați care locuiesc pe pământ. Dimpotrivă, chiar îi iubesc din inima mea nevinovată. Regret că nu am glas, nu am putere de a vă explica ce simt în aceste clipe și cât de rău îmi pare că nu mă lăsați să vă ajut, să vă protejiez de răul pe care îl săvârșiți împotriva mea și împotriva voastră. Cum veți putea ieși afară, în diminețile calde, fără ca zăbăzilele, care dau vieții voastre culoare, fără ca soarele să vă zămbească...? O să tânjiți după un strop de culoare dat de flori, după un sentiment de dragoste împărtășit în aerul proaspăt, înmiresmat și dulce... O să visați un cer cu stele, o să priviți cu dor în zare și atunci o să fie prea târziu pentru voi, pentru mine”.

Acestea ar fi spusele naturii, dacă ar putea vorbi. Trebuie să ne schimbăm comportamentul față de mediul înconjurător. Va plânge cerul, vor plânge apele, stelele, florile și diminețile de vară. Soarta naturii stă în mâinile noastre, iar, dacă noi tratăm această primejdie cu nepăsare, mama noastră, natura, va fi pentru noi doar o amintire de mult apusă. Credeți în ea, pentru că este însăși mama noastră care plânge alături de noi, care ne-a învățat primii pași în viață pe covorul ei viu, înverzit, mama care, uitând parcă de sine, trăiește pentru noi și găsește alinare, simte când ceva ne doare.

Eu iubesc pe cea care mă ajută să trăiesc și este îngerul păzitor care îmi călăuzește pașii și mă îndrumă spre bine. O iubesc pe cea care mă ține în viață, pe cea care îmi oferă casă. Aș vrea să pot să-i cânt un cântec regesc, să-i arăt cât de mult o iubesc și câtă nevoie am de chipul ei blajin care îmi dă impresia că tot binele este alături de mine, iar răul este învins. Ascultați glasul naturii, freacăta ei, șoptitul duos! Vă rog, salvați-mi mama! Sufletul ei o să dispară în ceață, nu-l lăsați singur!

Mother Nature

Ariana Gabor, Georgiana Mates, 8th grade B
Coordinating teacher Claudia Feieș

Nature, the most precious thing that can exist in the life of the universe, continually suffers because of our icy hearts. Why should it cry for our mistakes? The world is evolving increasingly. Indifference is the worst disaster against nature. In time the risk of losing the most expensive pearl of the universe increases enormously. But do we realize the evil that we perform? Everyday we break a piece of the heart of nature. How to be able to fix it?

Crying, if it could speak, it would say: "Please, angels who live on Earth, let my power exist. You'll destroy me, but still, I can't hate you. On the contrary, I really love you with all the

Desen de Ioana Rusu, cls. a VI-a A

Desen de Alexia Pantea, cls. a VI-a A

innocence of my heart. I regret that I don't have a voice, that I don't have the power to explain how I feel in these moments and how sorry I am because you do not let me help you and protect you from all the evil you do against me and against you. How will you go outside, on a spring morning, without hyacinths to offer you the colours of life, without the sun to smile at you? You will dream of a starlight sky, you will see the sun missing at the horizon and then it will be too late for you and for me!"

These would be the words of nature, if it could speak. We need to change the attitude towards the environment or nature. The sky will cry, the waters will cry, the stars, the flowers and the summer mornings. Everything will cry. The fate of nature is in our hands, but, if we treat this danger with apathy, our mother, the nature will be for us, just a long gone memory. Believe in it and don't let it die! It is the guardian angel which guides our steps. Listen to its voice, its fuss, its endearing whisper. Please, save our mom! Its soul has almost disappeared in the fog. Don't let it alone!

Pădurea plânge

Antonia Rafaela Mazere, cls. a VII-a B

Coordonatori: prof. Mihaela Voștinar
și prof. Anuța Katko

Ce poate fi mai minunat decât pădurea adâncă și răcoroasă! Îmi place adierea vântului printre crengile copacilor, mirosul dulce al aerului de pădure, farmecul de umbre și culori, cântecul ei minunat.

Așa gândeam îndreptându-mi pașii spre pădurea mult dorită. Când am ajuns acolo, în loc să văd copacii acoperiți de verdeată și împodobiți cu flori, crengile erau zdrențuite, iarba arsă, florile triste și cu capetele plecate. Pădurea plângea. Plângeau frunzele plopului tremurător, plângea fagul cel falnic, până și stejarul cel tare ca stânca, vărsa lacrimi de durere. Acolo, unde până nu demult găseam eu însămi alinare, era acum tristețe. M-am oprit în fața plopului și l-am întrebat:

— „Ce ți s-a întâmplat?” Cu o voce aproape stinsă mi-a răspuns:

— „Cineva ne-a luat totul: aerul curat”. Acestea au fost singurele lui vorbe. Apoi m-am îndreptat spre fag, l-am întrebat același lucru, iar el mi-a răspuns: „Cineva ne-a luat totul: aerul curat”. Trec mai departe, la fel mi s-a întâmplat și cu stejarul. „Aerul curat” înseamnă totul pentru pădurea mea ce dragă.

Înaintând în inima pădurii, am căutat animalele zburdalnice. Acestea zăceau aproape fără suflare: „Unde este aerul nostru curat?”, strigau ele de durere. „Și cine ne ia de lângă noi pe unele dintre suratele noastre? Cu ce am greșit noi, oamenilor?”

Și aveau cea mai mare dreptate. Eu le eram prietenă, dar în acel moment m-am simțit mai neputincioasă ca niciodată. În acel moment mi-am promis că orice ar fi, voi căuta orice mijloc sau metodă de a reda viața acestei păduri, acestor animale, voi proteja natura cu orice preț!

La vederea acestei imagini cutremurătoare, sufletul meu era sfâșiat de durere și lacrimile îmi curgeau șiroaie.

Ce se întâmplase? Nu înțelegeam nimic. Pădurea era foarte tristă și foarte pustie. Și eu simțeam, poate din pricina aceasta, o greutate mare în suflet. Oamenii au uitat că în frumusețea viețuitoarelor se oglindește frumusețea pădurii. În viețuitoarele ei, pădurea se vede pe sine. Dacă pădurea dispăre, nimeni nu se va mai îmbăta de aroma florilor, de foșnetul ierbii presărate, de pașii puilor de cerb și de murmurul izvoarelor.

Am mers mai departe să văd ce s-a întâmplat cu izvorul de la marginea pădurii. Apa era tulbure și viața parcă pierise din ea. Am început din nou să plâng și lacrimile mele se amestecau cu cele ale izvorului. Privind în jur la apa și pădurea poluată, nu am putut decât să spun că ne distrugem planeta, o poluăm. Ce anume să mai inventăm ca să-i împiedicăm pe vânători să ne distrugă speciile rare, ierburile, care fac să strălucească pământul, animalele și pasărele?

Totul în jur striga de disperare. Dar oare e cineva care să audă?

Dorim un mediu sigur, un mediu în care fiecare avem responsabilitatea de a păstra și proteja ceea ce nu noi am creat.

The forest is crying

Alisia Maris, 8th grade A

Coordinating teacher Adriana Rosca

What can be more wonderful than the deep and cold forest! I love the breeze of the wind among tree branches, the sweet smell of the forest, the charm of shadows and colours, its wonderful song.

So I was thinking about moving my steps towards the much desired forest. When I got there, instead of seeing the trees covered with greenery and adorned with flowers, the branches were twisted, the grass burned, the sad flowers with the heads

Desen de Alisya Anghel, cls. a VI-a A

gone. The forest was crying. The leaves of the tremulous poplar were crying, hoarse beech was crying even the oak strong as the rock, was shedding tears of pain. There where, no far from now, I found myself in the past, there was no sadness. I stopped in front of the poplar and asked him:

"What happened to you?" With an almost dead voice it answered me:

"Somebody took everything from us: the clean air." These were its only words. Then I headed towards the beech, I asked him the same thing, and he replied: "Somebody took everything from us: the clean air!" I went on, and the same happened with the oak. The clean air meant everything for my dear forest. Walking in the heart of the forest I searched for the joyful animals: they were almost breathless: "Where is our clean air", they cried out of pain. "And who takes some of our slaves from us? What did do wrong, people?"

And they were more righteous. I was their friend, but at that moment I felt more helpless than ever. At that moment I promised that whatever would be, I would seek any means or method to free the life of this forest, to these animals, I would protect nature at all costs!

At the sight of this tremendous image, my soul was torn apart by pain, and my tears were flowing and screaming.

What had happened? I didn't understand anything. The forest was very sad and very deserted in its path. And I felt, perhaps because of this, a great weight in the soul. The people have forgotten that in the beauty creatures the beauty of the forest is mirrored. In its creatures, the forest can see itself. If the forest disappears, no one will ever get the flavor of the flowers, by the rustle of the grass strained by the steps of the young deer and by the source murmur.

I went further to see what had happened with the source on the edge of the forest. The water was muddy and life seemed to have gone out of it. I started crying again and my tears mixed with those of the source. Looking around the air, the water and the polluted forest, I could only say that we are destroying the planet, polluting it, what to invent to stop the hunters from destroying our rare species, the grasses that make the earth shine, animals and birds?

Everything around was screaming of despair. But is there someone who can hear?

We want a safe environment, an environment in which we each have a responsibility to preserve and protect what we haven't created.

al naturii, omul poate deveni dușmanul ei, periclitând prin acțiunile sale, chiar viața planetei. Natura e un bun al tuturor și de aceea problema mediului e o problemă a întregii planete, pentru că de sănătatea mediului depind: viața omului, sănătatea lui, alimentația, locuințele, cooperarea internațională și chiar pacea și dezvoltarea.

Încă nu este totul pierdut, pentru că oamenii au început să devină conștienți de consecințele grave ale distrugerii naturii, de faptul că responsabilitatea lor pentru ocrotirea mediului înconjurător este individuală, dar mai ales colectivă.

Ecologia contemporană studiază structura, funcționalitatea și conservarea ecosistemelor.

Civilizația umană are un rol foarte important în evoluția ecosistemelor de pe planeta noastră, dar, din păcate, omul nu pare să fie conștient de imensul rol pe care îl are.

Pentru a cunoaște modul de funcționare a acestui sistem din care facem și noi parte, este esențial ca omul să fie educat în spiritul respectului pentru mediul înconjurător, pentru ca el să devină conștient de faptul că nu exista stăpânul naturii, ci parte a ei.

Mediul înconjurător ne asigură condițiile necesare vieții, însă depinde de noi, dacă dorim să folosim aceste elemente esențiale în mod util, sau dacă vrem să ocolim acest aspect al vieții noastre.

Poluarea planetei se agravează pe zi ce trece și se pare că populația nu acordă interes acestui proces nociv. Ocrotirea planetei este o problemă mondială, și, tocmai de aceea, fiecare om trebuie să-și asume această responsabilitate. Starea de sănătate nu poate fi menținută respirând aer poluat, consumând alimente și apă contaminată cu pesticide sau alte substanțe chimice în direcția protecției mediului.

Toți oamenii trebuie să înțeleagă că, pe Terra există interdependență între populația umană și nenumăratele specii de plante și animale, între societate și ciclurile biologice din natură. De asemenea, trebuie să cunoaștem necesitatea cuceririlor științei și tehnicii, care nu trebuie să devină dușmani ai naturii, ci în concordanță cu aceasta, pentru a păstra resursele Terrei; exploatarea judicioasă a pădurilor, a bogățiilor solului și subsolului pentru a păstra frumusețile naturale ale munților, curățenia apelor, a aerului atât de necesare plantelor, animalelor și implicit omului.

Pledoarie pentru o viață cât mai sănătoasă

Oana Miko, clasa a VIII-a B
Coordonator, prof. Mihaela Voștinari
și prof. Anuța Katko

Natura, cu fascinanta lume a plantelor și animalelor constituie leagănul civilizației umane, asigurând în același timp condițiile existenței noastre. În natură totul e organizat după legi nescrie, ce guvernează mediul înconjurător al cărui echilibru e cunoscut sub numele de echilibru biologic. Menținerea echilibrului biologic e esența desfășurării în bune condiții a vieții pe pământ.

Cunoaștem cu toții, sau ar trebui, că natura e singurul mediu familiar omului, în care el poate trăi și munci. Din prieten

Pleading for a healthier life

Oana Miko, Larisa Sălăvăstru, 8th grade B
Coordinating teacher Claudia Feieș

Nature, with its fascinating world of plants and animals, represents the cradle of human civilization, and also provides the conditions for our existence. In nature everything is organized by unwritten laws, which rule the environment and its balance. This balance is known as the biological balance. Its maintaining is the essence of a good life development on Earth.

We all know, or we should know, that nature is the only familiar environment for humans, the place where people can live and work. From a nature's friend, the human can become its enemy, endangering by his actions even the planet's life. Nature is good for everyone and that is why the problem of the environment is the problem of the entire planet, because the wellness of the environment influences the human's life, health, food, habitat, international collaboration and even peace and development.

Nothing is lost yet because people started to be aware of the bad consequences of destroying nature, of the fact that their responsibility for protecting the environment is individual, but most of all, collective.

The contemporary ecology studies the structure, the functionality and the conservation of the ecosystems.

The human civilization has an important role in the evolution of the ecosystems on our planet but unfortunately, sometimes, we don't seem to be aware of the big role that we have. Knowing that, it is essential for us to be educated in the spirit of respect for the environment, so that we become aware of the fact that we are not the masters of nature, but a part of it.

The environment provides the necessary conditions for life, but it depends on us if we want to use its essential elements in a useful way or we want to bypass this aspect of our life.

The pollution of our planet is getting worse every day, and it seems that the population is not interested in this harmful process. Protecting the planet is a global problem, and that is why everybody has to assume this responsibility. The state of good health cannot be maintained by breathing polluted air or consuming food and water contaminated with pesticides or other chemicals.

Everybody must understand that there is a connection on Earth between the human population and the countless species of plants and animals, between society and the biological cycles of nature. We also need to be aware of the necessity of the conquests of science and technology which must not become enemies of nature, but, to preserve the resources of the Earth. We need right exploitation of forests, soil and subsoil riches in order to preserve the natural beauty of the mountains, the clean rivers and the fresh air that are so necessary for plants, animals and people.

TERRA - planeta speranței

Larisa Sălăvăstru, cls. a VIII-B
Coordonator, prof. Mihaela Voștinar

Zi de zi, fiecare om pășește spre viitor, spre idealurile sale, către speranța de a trăi într-o lume mai bună și mai primitoare. Ne-am gândit că viitorul nu va mai exista? Se pare că este în cumpănă... oamenii aleargă către bogății care distrug tot ce este bun și frumos în lume. Uităm că cea mai de preț comoară a noastră este NATURA.

Ce valoare au banii, dacă lumea în care trăim, se stinge încet sub nepăsarea și privirea oamenilor fără compasiune.

Lipsa de compasiune pentru mediul înconjurător nu afectează doar natura, ci și sănătatea noastră, care duce la tot mai multe boli. Omenirea încearcă să gasească antidotul

pentru toate aceste boli, dar cel mai de preț medicament al nostru este natura cu tot ce are ea mai bun.

Tot ce ne înconjoară și ce este mai frumos pe Pământ: râuri, lacuri, păduri, toate acestea sunt pline „de gunoaiele”, care distrug atmosfera și aerul pe care îl respirăm. Toate aceste deșeuri ar putea fi reciclate și s-ar economisi resurse importante.

Resursele naturale sunt exploatate într-un mod abuziv, doar pentru profit, fără a se ține cont de faptul că într-o zi se vor termina. Și atunci ce vom face?

Apele în care planeta noastră este scăldată sunt tot mai cenușii din cauza întreprinderilor care le învâluie în substanțe toxice și în cele din urmă se întorc împotriva noastră.

Animalele, care ar trebui să fie prietenii omului, sunt din ce în ce mai puține, speciile pe cale de dispariție sunt vâdate în continuare fără milă. Chiar dacă este interzis, totuși se întâmplă acest lucru și astfel dispar exemplare superbe, care ar putea fi salvate și protejate.

Fabricile care emit radiații și distrug stratul de ozon rămân în continuare, îmbolnăvind zeci de mii de oameni fără a lăsa nici o șansă de supraviețuire și toate acestea doar pentru a obține bani, ceea ce dovedește că nu au nici o valoare.

Pădurile sunt defrișate în totalitate, dar s-a gândit cineva că este nevoie de zeci de ani pentru ca un copac să crească? Se plantează foarte puțin, acoperindu-se o mică parte din zona defrișată.

Și tot noi ne mirăm că au loc alunecări de teren și că tot mai mulți oameni pierd totul din cauza celor care distrug tot ce le iese în cale.

Cu toate că aceste semne, care ne arată că ar trebui să ne pese mai mult de ceea ce ne înconjoară, nimeni nu încearcă să ajute planeta, care ne cere disperată să-i întindem o mână de ajutor.

În concluzie, TERRA are nevoie de noi, de ajutorul nostru, iar noi de EA. Lumea ar trebui să înțeleagă că pentru a avea un viitor mai bun, avem nevoie de o planetă curată.

TERRA - La planète de l'espoir

Traduction réalisée par Croitoru Andreea
et Bătăneanț Daria, VII^{-ème} A
Coordonnée par prof. Raluca Militaru

Jour après jour l'homme se dirige vers l'avenir, vers ses idéaux, guidé par le désir de vivre dans un monde meilleur et plus accueillant. Mais est-ce que personne a jamais pensé que l'avenir peut-être fragile? Je pense que non! Les gens courent après des richesses et des trésors qui détruisent tout ce qu'il y a de bon et de beau dans le monde. On souvent oublie que le plus cher trésor est la NATURE.

Quelle valeur auraient les argents si le monde dans lequel nous vivons s'éteint peu à peu, sous les yeux indifférents des gens?! Des gens qui ne s'intéressent pas de tout à la protection de la nature. Elle nous donne chaque jours tout ce qu'il y a de mieux, sans nous demander rien en retour sauf de l'aider car elle en a besoin maintenant à cause des ceux qui ne s'intéressent qu'aux propres intérêts.

Le manque de la compassion pour l'environnement n'affecte pas seulement la nature, mais aussi notre santé, ce qui conduit au développement de plusieurs maladies. L'humanité essaye de trouver des antidotes pour ces maladies, mais le plus précieux remède qu'on a c'est même la nature avec ses richesses.

Desen de Ioana Rusu, cls. a VI-a A

La création entière - les rivières, les lacs, les forêts - est pleine des ordures qui non seulement remplissent la planète de la misère, mais aussi détruisent l'atmosphère et l'air qu'on respire. Tous ces déchets pourraient être recycle et ainsi on économisera des important ressources.

Les ressources naturelles sont exploitées d'une manière abusive juste pour obtenir un gros profit, en ne tenant pas compte du fait qu'un jour elles seront finies. Et alors, qu'est ce qu'on va faire?

Les cours d'eau qui baignent notre planète sont de plus en plus grises à cause des compagnies qui y jettent des substances toxiques et qui, finalement, reviennent contre nous.

Les animaux qui devraient être les amis de l'homme sont de plus en plus moins; les espèces menacées sont encore chassés sans pitié. Même si c'est interdit, cela arrive et ainsi disparaissent de superbes exemples qui pourraient être sauvés et protégés.

Les usines qui émettent des radiations et détruis la couche d'ozone restent encore en fonction en rendent malade des dizaines de milliers de personnes sans laisser aucune chance de survie et tout cela juste pour avoir de l'argent - ce qui prouve qu'ils n'ont aucune valeur.

Les forêts sont totalement déboisées mais est-ce que quelqu'un a pensé qu'il faut des décennies pour qu'un arbre pousse? La replantation est presque insaisissable.

L'ironie c'est que les hommes se demandent ayant un air sérieux pourquoi il y a des glissements de terrain et aussi que de plus en plus de gens perdent tout à cause de ceux qui détruisent tout ce qui rencontrent leur chemin.

Mais même si ces signes nous montrent que nous devrions nous préoccuper davantage de ce qui nous entoure, personne ne tente pas de donner un coup de main à la planète qui nous demande désespérément de l'aider.

Desen de Iulia Moisi, cls. a VI-a A

En conclusion, TERRA a besoin de nous, de notre aide, et nous, à notre tour on a besoin d'elle. Le monde devrait comprendre cela pour avoir un meilleur avenir, nous avons besoin d'une planète propre et saine.

Un colț de natură rupt din basme

Toba Emanuela, cls. a VIII-a B
Coordonator, prof. Mihaela Voștinar

Privesc pulberea de spaimă. Îmi întind tiptil piciorul spre pajiștea înviorată de bruma căzută dimineață și-mi îndrept privirea spre acea creatură. Pare atât de speriată, încât

Desen de Miriam Pocșoară, cls. a VI-a A

rămâne blocată în sine, uitând că mă aflu în fața sa. Vâjâitul frunzelor din stejari o trezește la realitate, într-o fracțiune de secundă dispăre în inima pădurii. Sferele de apă se așează din nou pe frunze și pe iarbă, după fuga înaintată și rapidă a căprioarei.

Începe să plouă puternic. Parcă cerul se rupe în două de durere. De acolo, din înalt, priveliștea pare probabil atât de îndepărtată, atât de mică, fragilă. Ai gândi că nu înseamnă nimic. Clipeșc, îmi îndrept pașii spre realitatea din fața ochilor și ajung în dreptul unui râu. Zgomote sumbre îmi ating urechile, o piatră a căzut în apă. Monotonie și sentimentul de singurătate, cu care mă acoperă picăturile limpezi de apă, îmi descriu puritatea care mă înconjoară în acest loc mirific, natura își face numărul în adevăratul sens. Mai fac câțiva pași și rămân îngrozită, un pui de căprioară zace întins pe pământ cu ochii stinși, mângâiat și el de picăturile de ploaie. Acum realizez acea spaimă din ochii maronii ai căprioarei. Își pierduse comoara cea

mai de preț, de aceea natura se răzvrătește asupra pădurii. A mai dispărut o creatură din acest univers, a luat cu ea amintirea dulce a mamei, acea privire care și pe mine mă fermecase.

Se înnoptează încet, iar ploaia dispare. Căldura soarelui răpește cu ea și viața florilor pentru încă o noapte. Se stinge lumina în mica poeniță și toate vietățile se îndreaptă spre căsuțe după ce în această seară tristă au vegheat lângă puiul de căprioară. Așa cum florile înfloresc, dispare și viața unor biete creaturi, încet și chinuitor, fără a-i păsa cuiva de ele, decât propriului creator. Dimineata răsare acum liniștită. Natura își îndreaptă fața către lumină. Aerul pare detașat și indiferent. Cui să-i pese de aceste minunate locuri, dacă nouă, oamenilor, nu? Cruzimea cu care tratăm natura, propria noastră casă, singurul refugiu pe care îl avem, e de nedescris. Adesea văd copacii scrijelți și înjunghiați de oameni răi și nepăsători. O tristețe mă

cuprinde, îmi sfășie sufletul. Din cauza nepăsării și indiferenței o să murim și noi, încet, încet, precum acel pui de căprioară. De ce nimeni nu vede puritatea naturii, tristețea ei, durerea din mijlocul ei? Un loc precum acest luminș ar trebui tratat cu respect. Florile multicolore, aerul proaspăt și revigorant, ce-ți stârnește pasiune în fiecare dimineață, muzica râului, care înconjoară toată pădurea, micile vietăți, care-ți redau hazul când le auzi speriate și încercând să se ascundă prin stufăriș, panicate de zgomotul pașilor tăi, toate aceste minunății cred că sunt mult mai importante și ar trebui să avem grijă de ele, să le apreciem și să le tratăm așa cum merită, pentru că așa cum dispare viața unor sărmame creaturi, împușcate de un crud vânător, așa putem să dispărem și noi, oamenii, din lipsă de oxigen, care provine din natură. Ar trebui să protejăm mai mult natura să o iubim, pentru că și ea ne iubește pe noi.

Desen de Raluca Iepure, cls. a VI-a A

Un coin de nature semblable aux contes de fées

Traduction réalisée par Andrei Teodora, VII^{-ème} A
Coordonnée par prof. Raluca Militaru

Je vois la poussière d'effrayeur. J'allonge discret ma jambe sur la prairie animée par le givre blanc tombé à l'aube et je porte mon regard vers cette créature. Elle semble tellement effrayé qu'elle reste coincée, en ignorant le fait que je me trouve justement devant elle. Le bruissement de les feuilles de chênes la rendent à la réalité et dans un instant elle disparaît en pleine forêt. Après la fuite avancé et rapide de la chevrete les boules de l'eau s'assoient de nouveau sur les feuilles et sur l'herbe.

Il commence à pleuvoir. Le ciel paraît brisé en deux à cause de la douleur. J'imagine que de là-haut, le paysage semble si lointain, si petit, si fragile. On penserait que c'est rien. Je cligne, je dirige mes pas vers la réalité qui s'entend devant mes yeux et j'arrive en face d'une rivière. Des bruits sombres sont aperçus par mes oreilles - une pierre est tombée

dans l'eau. La monotonie et le sentiment de la solitude avec lesquelles me couvrent les gouttes claires de l'eau décrivent la pureté qui m'embrasse dans cet endroit charmant; la nature joue vraiment son rôle. Je fais quelques pas de plus et soudain je deviens terrifié: un bébé de chevrete repose étendu sur le sol les yeux fermés, caressé lui même des gouttes. Maintenant je deviens conscient de la source du grand désespoir vu dans les sensibles yeux marron de la chevrete. Elle avait perdu le plus précieux trésor et c'est pourquoi la nature a pris la revanche sur la forêt. Une autre créature de l'univers a disparu, elle a emmené l'image douce de sa mère, ce regard qui m'avait charmé moi même.

La nuit tombe lentement et la pluie cesse. La chaleur du soleil enlève la vie des fleurs pour une autre nuit. Peu à peu la lumière s'éteint dans la petite clairière et pendent cette soirée triste, toutes les êtres vivants vont vers les petites maisons après avoir veillé le bébé de la chevrete. Aussi naturel que la floraison, la vie de les pauvres créatures disparaissent, lent et terrifiant, sans personne s'inquiète, sauf leur propre créateur.

Le matin revient calme. La nature conduit sa face vers la lumière. L'air paraît détaché et imperturbable. Qui porterait les soucis de ces beaux lieux si non nous, les gens? C'est imaginable notre méchanceté pour la nature, notre propre maison, le seul refuge qu'il y a. Je vois maintes fois des arbres gravés et poignardés par de gens méchants et indifférents. Une tristesse m'envahit, mutile mon esprit. À cause de la négligence et l'indifférence nous serons morts aussi, lentement, lentement, comme ce bébé de la chevrete. Pourquoi pas personne ne voit la pureté de la nature, sa tristesse, la douleur de son cœur?

Il faut respecter un endroit si merveilleux comme cette clairière. Je pense que toutes ces splendeurs - les fleurs multicolores, l'air frais et revigorant qui suscite la passion chaque matin, la chante de la rivière qui entoure la forêt, les petits êtres vivants qui t'amuse quand tu les entends, paniqués et essayant de se cacher par les roseaux, effrayés par le bruit de tes pas - toute ces merveilles sont les plus importantes; c'est très important de prendre soin d'elles, de les traiter comme elles méritent parce que aussi que la disparition de la vie de pauvres créatures tué d'un cruel chasseur, nous pouvons aussi disparaître, à cause de la manque d'oxygène qui vient de la nature. On doit protéger de plus la nature, il faut l'aimer parce qu'elle, à son tour, nous aime.

Magia și farmecul pădurii... Căprioara și rudele ei

Căprioara dansatoare

Deși ora este înaintată și poate sunteți aproape în lumea viselor, m-am gândit că o scurtă povestioară o să vă capteze atenția.

pentru a fi mai în siguranță.

Ei..., dar s-a făcut dimineață și trebuie să mă duc lângă mama pentru a fi în siguranță... Îmi pare rău, aș avea multe să vă spun, dar vă voi povesti data viitoare. Și... vă rog, să nu uitați că v-a vorbit: CĂPRIOARA DANSATOARE.

Cătană Daria, cls. a V-a A
Coordonator, prof. Mihaela Neagoe

Desen de George Mișcoi, cls. a VII-a C

Eu sunt Lussy, căprioara dansatoare, și-mi plac nespuse de mult copilașii; de aceea mă adresez vouă... Sunt o ființă mică, am împlinit abia o lună, dar sunt foarte energică, cel mai mult îmi place să alerg dintr-o parte în alta a pădurii în care locuiesc împreună cu părinții și frații mei. Pentru că fac zilnic mișcare, frații mei m-au numit „căprioara dansatoare.” N-aș putea spune că pașii mei sunt asemenea unui dans, dar mă mândresc cu acest, așa zis, nume.

Ei, să trecem la lucruri serioase, de aceea vă mărturisesc că sunt un puișor de căprioară cu blăniță frumoasă, care-și schimbă culoarea de la un anotimp la altul: vara este cenușie-roșcată, iarna este gri-maronie. Ochii mei sunt blânzi, dar foarte ageri și am un auz dezvoltat, dar cel mai dezvoltat simț este mirosul.

Am fost educată de mama să am grijă la zgometele suspecte, noi fiind niște ființe fricoase.

Când e vorba de mâncare, nu pot să mă plâng, mă hrănesc cu ierburi aromate și fructe de pădure, preferatele mele fiind ciupercile și zmeura; ghinda o consum doar iarna.

Noaptea este momentul petrecut la păscut, iar dimineața mă retrag în pădure, unde este mai mult tufăriș

Cervus, o ființă mică

Faceți cunoștință cu cea mai micuță căprioară din lume!

Deși sunt cea mai mică specie de căprioară din lume (de fapt, o sub-specie

din America de Sud), mă bucur de atenția multor persoane, care mă îndrăgesc și mă apreciază.

Mă numesc Cervus, m-am născut pe 12 mai și acum mă aflu la grădina zoologică din New York, SUA: măsoar 15,24 de centimetri și cântăresc 850 de grame. Această grădină zoologică are acum trei exemplare din sub-specia Pudu.

Sunt tare necăjit, deoarece mi-am pierdut mama, am fost adus la această grădină zoologică, unde sunt hrănit cu biberonul; aștept cu nerăbdare să treacă timpul pentru a putea lua masa singur, adică să pot servi verdețuri, grâne, morcovi și fân.

Deși sunt o fire solitară, mă bucur acum că sunt înconjurat de oameni care mă îngrijesc, deoarece la naștere cântăream jumătate de kilogram. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost găsit de acei oameni în pădurea din apropierea orașului Santiago. Ceilalți frați ai mei trăiesc doar în sudul statelor Chile și Argentina, deci sunt cam singur.

Am uitat să vă spun că, datorită dimensiunilor mele, am ca dușman chiar și bufnița. Mai mult, oamenii de știință cred că noi putem muri de frică (dacă suntem înspăimântați, putem dezvolta complicații cardiace puternice, pe loc, care ne-ar putea ucide).

Așadar, să nu ne speriați! Iubiți-ne!

Bianca Cristea, cls. a V-a A,
Coordonator, prof. Mihaela Neagoe

Desen de George Mișcoi, cls. a VII-a C

Elanul Joey

Hello! Pentru început, aş dori să mă prezint... mă numesc Joey, elanul Joey, rudă apropiată cu căprioara şi fac parte din familia Cervidae, fiind cel mai mare reprezentant al familiei cerbilor. Sunt un mamifer sălbatic, iar în ciuda dimensiunilor mele, mă mişc cu multă graţie şi pasiune.

De asemenea, pot preciza că ale mele coarne impresionante trezesc respectul printre prădători şi să ştiţi că nu mulţi se încumetă să-l vâneze pe marele elan Joey!... în afară de lupi, tigru siberian şi ursul grizzly.

Am şi un meniu vrednic mie, dar şi foarte sănătos: frunze din copaci, arbuşti, muşchi, licheni şi conuri de brad. Nişte delicatose, nu-i aşa???

Desen de George Mişcoi, cls. a VII-a C

Tot eu, bineînţeles, sunt şi un înotător desăvârşit... mă pot scufunda până la 6 metri sub apă şi pot înota cu o viteză de până la 9 km/h... asta n-aţi ştiut-o, sunt sigur!

Scuzaţi-mă, dar trebuie să plec fiindcă cineva are nevoie de mine! See you...

Denisa Iştovan, cls. a VI-a B
Coordonator, prof. Mihaela Neagoe

Bernard, regele codrului

Czeşé! Sunt zimbrul Bernard şi sunt regele codrului. Am o blană maro, ca o hlamidă, demnă de un rege. Mă simt cel mai bine în podurile mlăştinoase, unde pot găsi foarte multă hrană şi apă, în special în pădurea Biatowieza, situată între Polonia şi Belarus, fiind vecin cu căprioara.

Sunt cel mai mare mamifer din specia mea, trăiesc liber în Europa şi sunt adevăratul rege din

Europa Centrală. Strămoşii mei au trăit în toată Eurasia, dar vânătoria intensă a dus aproape la dispariţia noastră. De aceea, suntem o specie salvată şi ocrotită de lege.

Mă pot mândri cu o lungime de 3 metri şi o înălţime de 1,9 m, cântărind 900 Kg. Sunt aşa mare pentru că mănânc destul de mult. Asta n-ar trebui să vă spun... dar să ştiţi că sunt cam lacom... pasc aproape tot timpul, de dimineaţa până seara. Când pământul este îngheţat, mă hrănesc cu ghinde, scoarţă de copac şi frunze de mure care, spre norocul meu, rămân verzi tot anul.

O rudă apropiată de-a mea este bizonul american, care a reuşit să mă întrecă la masivitate şi la lungimea părului, dar nu şi la înălţime. Din păcate, unii zimbrii din specia mea sunt obligaţi să stea în captivitate din cauza rarităţii noastre. Ei însă au un singur avantaj, acela că pot trăi puţin mai mult decât noi, cei din sălbăcie.

Aş vrea să vă mai spun încă o curiozitate: să ştiţi, că noi, zimbrii, avem mare grijă de blana noastră. Pentru a o menţine cum se cuvine, ne tăvălim prin nisip şi zăpadă, ne frecăm de scoarţa copacilor şi ne folosim coada ca pe un băţ pentru laturile corpului.

Cred că v-am povestit destul... rămâne şi pentru altă dată... până atunci, salutări, de aici, din Polonia... Do widzenia!

Cătălin Zimbran, cls. a VI-a B
Coordonator, prof. Mihaela Neagoe

Toamna

Coordonator, prof. înv. primar Doina Oprea

1918 - 2018

Centenarul Marii Uniri

1 Decembrie

1 Decembrie a sosit,
În țară ne-am uniuit,
Prințul și contesa,
Și drapelul uniunii.

Țara ne dorim,
Țara ne jurem,
De păstrăm cu noi un mare
Țărilor de unitate!

Diana Elena Bălașescu

Alina Rădulescu
clasa a III-a 5B

1 Decembrie

Pe vremea de vultur a venit
1 Decembrie cel sfânt!
Că România a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

1 Decembrie este o zi specială,
Țara o sărbătorește națională.
Țări o sărbătorește cu drag
Și cu mândrie dragă națională!

1 Decembrie

1 Decembrie a sosit!
În țară ne-am uniuit,
Prințul și contesa,
Și drapelul uniunii.

Țara ne dorim,
Țara ne jurem,
De păstrăm cu noi un mare
Țărilor de unitate!

Lidia Ștefănescu, clasa a III-a

1 Decembrie

1 Decembrie a sosit în noi
De multe țări noi
În țara noastră
Și pe noi, români, mare închinat!

1 Decembrie a sosit,
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

1 Decembrie a sosit,
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

ROMANIA

Țara noastră a sosit,
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

1 Decembrie a sosit,
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

1 Decembrie a sosit
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

Țara noastră a sosit
Țara noastră a venit
Țara noastră a venit
Și pe noi, români, mare închinat!

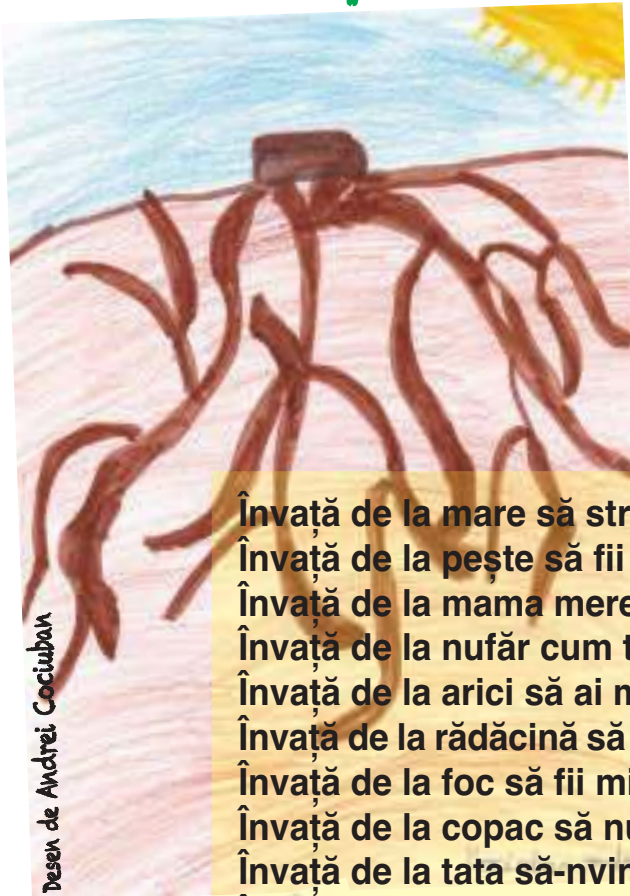

Coordonatori, prof. învăț. primar
Bibiana Codoș și Rodica Gornic

Învată de la toate...

Cls. a IV-a C

Coordonator prof. învă. primar Adina Matei

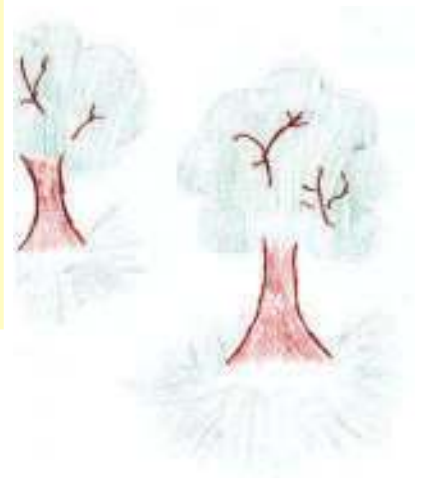

Desen de Andrei Cociuban

Desen de Cristina Neicu

Învată de la mare să strălucești în soare!
Învată de la pește să fii silențios!
Învată de la mama mereu să iubești
Învată de la nufăr cum trebuie să plutești!
Învată de la arici să ai mereu un scut!
Învată de la rădăcină să nu te-nalți prea sus!
Învată de la foc să fii mistuitor!
Învată de la copac să nu te simți bătrân!
Învată de la tata să-nvingi orice furtună!
Învată de la munte să nu pleci capul jos!
Învată de la ploaie printre lacrimi să rezisti!
Învată de la toate, că toate-s de folos!

Desen de Patricia Petruț

Desen de Patricia Petruț

Desen de Dario Farcaș

Desen de Dario Farcaș

Desen de Estera Tanfoș

Desen de Estera Tanfoș

Frumusețea matematicii!

1. Găsește poziția corectă!

Utilizând cifrele de la 0 la 8 câte o singură dată, Mihai s-a grăbit și a scris în baza zece, egalitatea: $576 - 142 = 380$ care este falsă. Apoi a constatat că schimbând poziția unei singure cifre, egalitatea devine adevărată. Găsiți soluția!

2. Săpunul buclucaș

Un săpun de forma unui paralelipiped dreptunghic cu dimensiunile de 4 cm, 8 cm și 2 cm, este folosit de Adrian în fiecare zi consumând aceeași cantitate. După 7 zile, săpunul are tot forma unui paralelipiped dreptunghic, dar cu dimensiunile de două ori mai mici. În câte zile va termina Adrian săpunul?

3. Necunoscut

Am un număr format din trei cifre. Dacă îmi adaug suma cifrelor, obțin un număr cu toate cifrele egale. Și dacă scad suma cifrelor, obțin un număr cu toate cifrele egale! Găsește numărul!

4. Pătratul magic

Pătratul de mai jos este magic, adică suma numerelor de pe orice linie, diagonală sau coloană este constantă (aceeași). Găsește numerele care lipsesc.

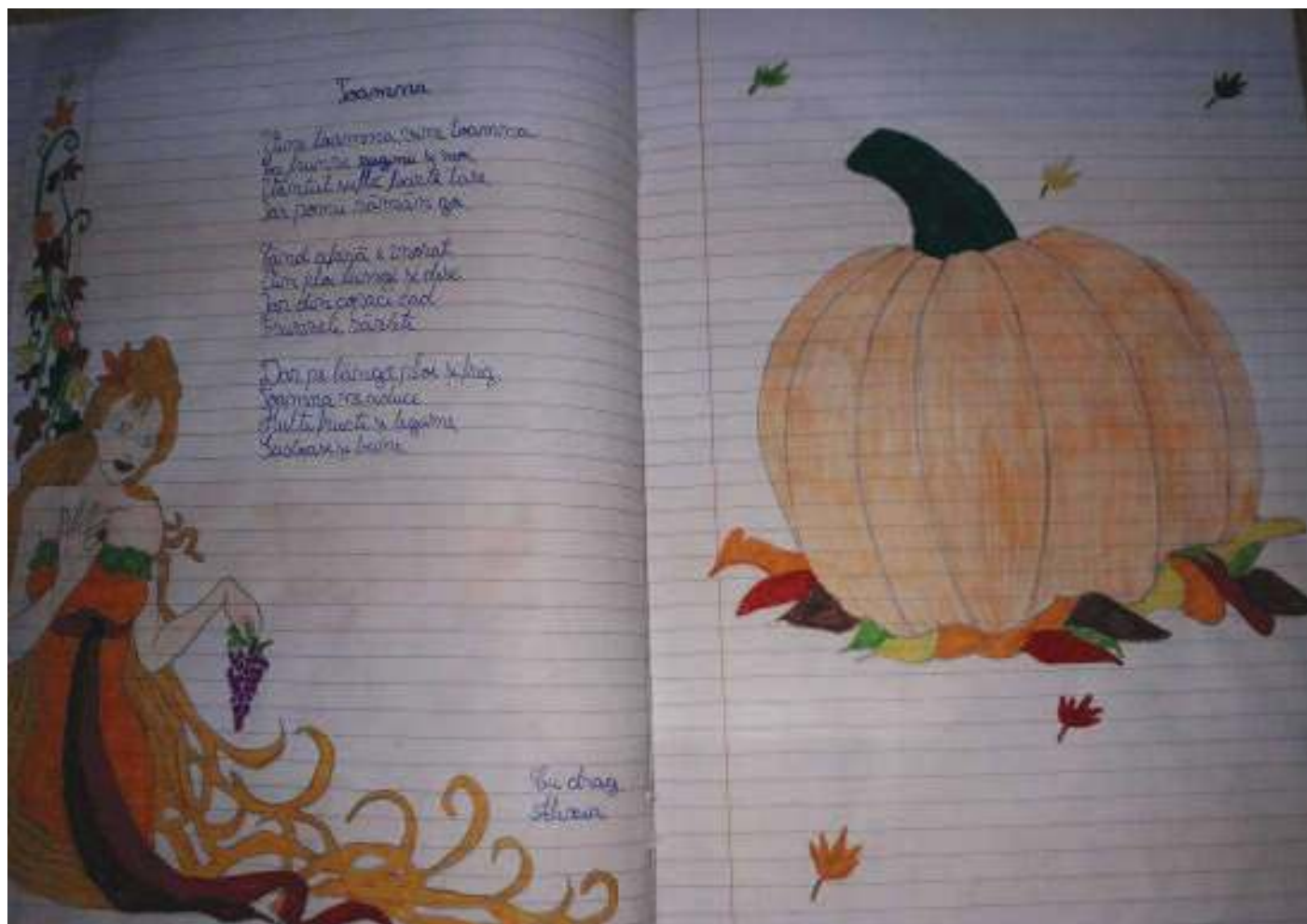
31	21	29	
	27		33
11	25		35
37		23	

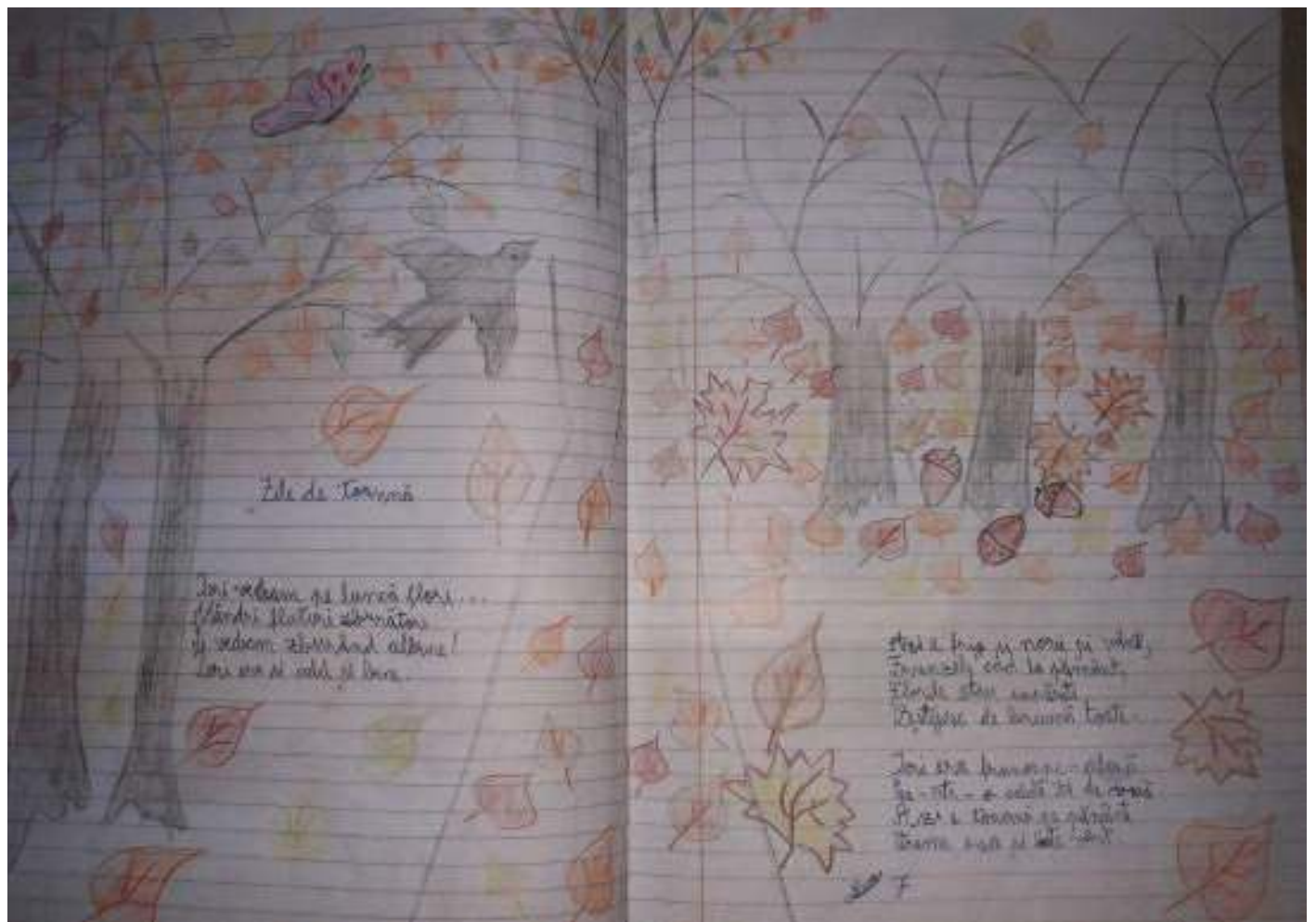
Georgiana Mateș, Andreea Terpe, cls. a VIII-a B
Coordonator, prof. Simona Măciucă

File de jurnal, clasa a III-a A SBS prof. înv. primar Bibiana Codoș și Rodica Gornic

Din Lucrările

Cls. I B - Prof. inv. primar Elisabeta Popescu

noastre...

Cls. a II-a A
Prof. înv. primar
Luminița Băbuș,
Mariana Săsărman

Cls. a II-a C - Prof. înv. primar Doina Oprea

Cls. a III-a A - Prof. înv. primar Bibiana Codoș, Rodica Gornic

Cls. a III-a B - Prof. înv. primar Oana Bătăneanț

Cls. a III-a C - Prof. înv. primar Roxana Chirteș

Cls. PB - Prof. înv. primar Ramona Moldovan

Cls. PC - prof. înv. primar Ileana Scridon

Cls. PD - prof. înv. primar Georgiana Dașcău

